

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

19. SRPNA 2012

Z obsahu:

Liturgická obnova

Pozdrav papeže Benedikta XVI. účastníkům
50. mezinárodního
eucharistického kongresu
v Dublinu
- strana 2 -

Katecheze Panny Marie

- strana 4 -

„Tak tomu věříme!“

- strana 4 -

Pozdrav Panně Marii

Tomáš Kempenský
- strana 6 -

Celosvětové setkání Mariánského kněžského hnutí 2012

P. Jiří Polášek
- strana 7 -

Oblažující výpověď velkého vyznání víry

P. Leo Liedermann OSB
- strana 8 -

Když duše hladoví

- strana 9 -

Svatá Markéta z Cortony (2)

- strana 10 -

Bosco: „Mám sen – deset tiskáren.“

Marina Lomunno
- strana 11 -

Socha sv. Bernarda u stejnojmenného průsmyku v Alpách

Editorial

Moudrost si zbudovala palác a opřela ho o sedm sloupů, slyšíme tuto neděli v prvním čtení z Knihy přísloví. Stěžejním z těchto sloupů a počátek veškeré moudrosti je bázeň před Hospodinem. Kdo je takto moudrý, je moudrý ke svému prospěchu, dočte se ten, kdo se nespokojí s pouhým úryvkem šesti veršů. Dále je totiž také řeč o úplném opaku moudrosti: *Paní Hlouposti* je velice hlučná, ale vůbec nic nezná, a ti, kdo na její pozvání odbočí, nevidí, že je volá do říše stínů. *V hlubinách podsvětí jsou ti, které pozvala.*

Ačkoliv historická zkušenost minulého století jednoznačně a velmi drasticky potvrdila, kam zavádí cesta *Hlouposti* lidstvo, které zavrhl bázeň před Hospodinem i Hospodina samého, současná společnost na to zcela zapomněla a dělá vše pro to, aby minulé století ve své hlouposti ještě překonala. Aby měla zcela volnou ruku a mohla si „uzákonit“, co se jí zlíbí, odhodila své dva stěžejní sloupy: přirozený zákon a objektivní pravdu. S přirozeným zákonem se zbavila základů, na kterých stojí její existence, a bez pravdy ztratil její rozum svůj předmět, a tím i svůj smysl. Čím déle trvá tento bezstarostný volný pád, tím těžší bude dopad na samé dno propasti.

Proroci bezbožectví mají za to, že se už zcela vyrovnali se všemi důkazy, které by jim mohly ještě „vnucovat“ myšlenku na Boha. Ale právě v době, která pokládá za tak samozřejmé, že už s Bohem vůbec počítat nemusí, vstal nový a vlastně nevyvratitelný důkaz jeho existence, a tímto důkazem jsou úplné a nezvratné změny smýšlení agnostiků a bezvěrců. Setkali jsme se nedávno s příkladem, kdy filosof racionalista Antony Flew stejným argumentačním „aparátem“, s jakým nejdříve 40 let bojoval proti Bohu a s jakým operují čelní agnostici, dospěl nakonec ke zcela opačným závěrům. Jeho konverze vyvrací

„pravdu“ o neotřesitelnosti důkazů a důvodů Boží neexistence. Odhalil přitom především zcela jasně, že spor o existenci Boha u těchto protagonistů ateismu není sporem vědy a víry, nýbrž sporem dvou typů víry, což nechtě potvrdil i jeho hlavní odpůrce Dawkins, když ho po jeho konverzi označil za „odpadlíka“.

Ale obraťme svou pozornost ke konvertitům, kteří vydávají svědectví o Bohu navíc tím, že jsou sami živým a nevyvratitelným příkladem jeho nevyzpytatelného působení. Příběh Clauda Newmana v cele smrti (str. 4) začíná epizodou se „střídbrným plíškem“. Kdybychom odjinud nevěděli, co dokáže způsobit medailka, která si vysloužila ihned po svém rozšíření v třicátých letech 19. století přívlastek „Zázračná“, mohli bychom to pokládat za náhodu.

„Akční rádius“ medailky ve věznicích v Mississippi, kterou mladý černoch přijal na krk, se však tentokrát neomezil jen na jejího nositele, ale zasáhl nečekaně i jeho čtyři spoluvězně. Z vězeňské cely se stala učebna katolického náboženství. Tato přesvědčující zkušenost, jak může působit medailka Neposkvrněné jen svou přítomností i mezi vrahy, by nás měla zavázat k horlivému šíření tohoto daru Boží milosti i do toho nejbezradnějšího prostředí. (Není to nadějí i pro Evropu, že část zázračné medailky, dvanáct hvězd, vlaje na stožárech EU? Tuto vlajku navrhl Arsène Heitz, který byl pravidelným návštěvníkem pařížské kaple v Rue du Bac.)

Další průběh katecheze, se kterou vystoupila Neposkvrněná Panna v oné americké čekárně na dopravu, si zaslouží rovněž zvláštní pozornost. Výsledek její jen pár týdnů trvající výchovy osvědčil vrah Claude, kterého adoptovala jako své dítě, skutkem hrdinské křesťanské lásky, velkodušnou obětí za svého zavlitého nepřítele. Čím drahocennějším ho mohla jeho milující Matka obdarovat, než

Dokončení na str. 5

Liturgická obnova

Od 10. do 17. června 2012 se konal v Dublinu 50. mezinárodní eucharistický kongres. K závěrečné mši svaté, které se účastnilo 80 000 věřících, poslal Svatý otec Benedikt XVI. videoposelství, ve kterém zdůraznil potřebu liturgické obnovy. Jen když je mše svatá slavena s náležitou úctou a radostí, může přinášet plody Církvi a světu.

Drazi bratři a sestry, s velkou láskou pozdravuji v Pánu vás všechny, kdo jste se shromáždili v Dublinu na 50. mezinárodním eucharistickém kongresu (...), kdo jste přijeli zdaleka, abyste podpořili irskou církev svou přítomností a modlitbami.

Společenství s Kristem a spolu navzájem

Téma kongresu „Společenství s Kristem a spolu navzájem“ nás vede k zamyšlení nad Církví jako tajemstvím společenství s Pánem a se všemi údů jeho těla. Od prvopočátku bylo vědomí *koinonie* nebo *communio* samým srdcem pojetí jejího vztahu ke Kristu, jejímu zakladateli, a k svátostem, především Eucharistii. Skrze křest jsme ponořeni do Kristovy smrti a znovu zrozeni do velké rodiny Kristových bratrů a sester; v bířmování přijímáme pečeť Ducha Svatého a v Eucharistii máme účast a viditelně vstupujeme zde na zemi do společenství s Kristem a spolu navzájem. Kromě toho přijímáme záruku věčného života.

Nepochopení a zneužití v liturgické oblasti

Kongres se uskutečňuje v období přípravy na Rok víry u příležitosti 50. výročí zahájení 2. vatikánského koncilu, události, která zahájila tak obsáhlou obnovu římského ritu, jaká se ještě nikdy neuskutečnila. Na základě hlubokého pochopení liturgických pramenů požadoval Koncil plnou a aktivní účast věřících na eucharistické oběti. S odstupem doby a ve světle zkušeností je však zřejmé, že došlo v litur-

gické oblasti k mnoha nepochopením a zneužitím.

Záměna „aktivní účasti“ za vnější aktivitu

Obnova vnějších forem, kterou si koncilní otcové přáli, měla sloužit cíli najít lehčí cestu k vnitřním výšinám tajemství. Vlastním cílem bylo přivést lidi k osobnímu setkání s přítomným Pánem, a tím živým Bohem, aby dotykem Kristovy lásky rostla také vzájemná láska jeho bratří a sester. Nejednou však zůstalo při změně vnějších forem a „aktivní účast“ byla zaměněna za vnější aktivitu. Tak zůstává na cestě skutečné liturgické obnovy ještě mnoho k uskutečnění. Ve změněném světě, který je stále více zaměřen materialisticky, znovu se musíme naučit vnímat přítomnost Zmrtvýchvstalého, neboť jediné On může učinit náš život širokým a velkým.

Slavit Eucharistii tak důstojně a uctivě, jak jen možno

Eucharistie je bohoslužba celé Církve, ale vyžaduje od každého jednotlivce osobní nasazení v poslání Církve. Obsahuje výzvu být svatým Božím lidem, ale také povolání jednotlivců ke svatosti. Je třeba ji slavit s velkou radostí a prostotou, ale také co nejuctivěji a nejdůstojněji. Zve nás k lítosti nad našimi hříchy, ale také k tomu, abychom odpouštěli svým bratrům a sestrám. Spojuje nás v Duchu Svatém navzájem, ale ve stejném Duchu nás vede k tomu, abychom nesli druhým radostné poselství o vykoupení.

Dokončení na str. 9

Pán pokračuje ve své velké eucharistické řeči. Vyprošuj si od Ducha Svatého, pravou usebranost a světlo, aby ti neunikl pravý smysl Ježíšových slov, která ti otevírají cestu k největšímu pokladu jeho lásky.

Pán ti chce odhalit své veliké tajemství. Tak jako se v něm spojuje lidství a božství, připravuje ti dar, který ti umožní mít dokonalou účast na jeho božské i lidské přirozenosti. Nestoupil od Otce jen proto, aby ti zjevil své požadavky a vytyčil tvůj cíl, ale přichází především proto, aby se záračným a skutečně božským způsobem stal zdrojem síly na tvé životní a duchovní cestě: *Já jsem živý chléb, který sestoupil z nebe*. Pán ti slibuje pokrm, který je úplným opakem toho, čím sytíš své tělo, aby se obnovily jeho síly. Všechno, co jíš, je již mrtvé. Zvíře musí být usmrceno, klas pokosen a jeho zrno rozdrveno, aby se jako pokrm dostalo na stůl. Tento pokrm již není živý, dokonce záhy podléhá zkáze.

Pro božský život je potřebný božský pokrm. Pán *dává své tělo za život světa*. I on bude usmrcen a rozdrčen, nikoliv však zbaven života, protože Ježíš sám je Život. Dává se ti za pokrm nikoliv jako mrtvá část těla, ale jako živý Bůh a člověk. Ježíš není chléb, který končí v tvých útrokách, ale skutečná živoucí osoba, která stane před tebou tváří v tvář.

Mezi židovskými posluchači vyvolávají jeho slova rozepře. Jeho veliké tajemství nachází různý ohlas. Jedni se domnívají, že to, co nechápou, musí odmítnout. Jiní nechápou, ale tuší, připouštějí, že jsou věci, které překračují všechno lidské pomýšlení. Není tomu tak dodnes? Nepotkáváš lidi, kteří se ochuzují o veliký dar Božího tajemství, protože se před ním odmítají v pokoře sklonit? Nepatříš také někdy mezi ně? Ježíš ti říká: V těchto způsobech tak podobných tělesnému pokrmu se ti dávám za pokrm já sám, jsem to já, živý Bůh a člověk, Boží Syn a tvůj bratr.

Pokus se domyslet, jak velice uráží Ježíšovu lásku a dobrotu, když pyšný člověk tato jeho slova podrobuje své kritice a odmítá přijmout tuto skutečnost, jako by se Bůh jen předváděl a uchyloval k nadsázkám, aby nás oslnil. Jestliže Ježíš říká: Tento pokrm jsem já sám – kdo smí usuzovat, že to tak nemyslel a že se jedná jen o tajemnou symboliku? Naopak, Pán své tajemství zjevuje, i když ví, že to dokonce vyvolá bouři nevole.

Proč mu na tom tak záleží? Protože na tom závisí celá naše současná i budoucí existence. *Nebudeš-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudeš mít v sobě život*. Bez jeho živého pokrmu chodíš po světě jako živá mrtvola bez skutečného života. Není jiné cesty k nesmr-

Živý chléb

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Kdo jí tento chléb, živ bude navěky.

telnosti než ta, kterou Ježíš nabízí. Různé jiné duchovní techniky, praktiky a cesty tě mohou naplňovat klamnými pocity povznesení a sebeuspokojení, ale nemohou ti dát skutečný život. *Zanechte dětinství, a budete žít. Vykroč na cestu poznání: Není rozhodující, zda se nyní umíš nějakým způsobem přivést do vytržení, ale zda tě Pán vzkřísí v poslední den.*

V čem tedy spočívá tvůj skutečný život? Pán to vysvětluje zcela jednoznačně: v tom, že zůstáváš v něm a on v tobě. Ježíš chce být tvým jediným životem již zde na zemi, aby mohl být tvým životem po celou věčnost. *Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak ten, kdo mě jí, bude mít život ze mne*. Znáš nějaký způsob, jak by se Bůh mohl k tobě již na této zemi ještě více přiblížit? Můžeš být mnohem šťastnější než Lazar, v jehož době přebýval a kterého vzkřísil, protože pro tebe připravil daleko větší dar: chce přebývat v tobě, aby ti stále předával svůj život. Mít život z Božího Syna – co jiného to znamená, než žít jako On. *Dávej tedy dobrý pozor, jak se máš chovat: ne jako nemoudrý, nýbrž jako moudrý a dobře využívat tohoto času, protože žijeme ve zlých dobách. Měj na mysli, jaká je vůle Páně.*

Pán si chce již zde připravovat své vyvolené. Zvolil si tajemný dar Eucharistie, aby jeho pozemský život mohl překročit hranice prostoru a času. Aby mohl splnit svůj slib, již tolik staletí přebývá skutečně v našich chrámech a stále nám připravuje svou hostinu života. Není místa na světě, které by mělo více přitahovat tvé srdce. Musí tě však naplnit velkou starostí, že je tolik lidí, kteří nic nevědí, nebo dokonce ani nechtějí vědět o jediné podmínce skutečného života. Ježíš nemluví o své podmínce jako o jedné z plurality možností. Kdo nejí jeho tělo, nemá v sobě život. To není nadsázka, to je realita. Není tedy divu, že *mocní strádají a hynou hladu*⁽¹⁾. Pros svého Pána, aby ti *bylo líto zástupů* jako jemu⁽²⁾, a dej mu k dispozici všechno, co jsi a co máš, aby se i těmto nekonečným zástupům hladových dostalo skutečného živého chleba a okusili, jak je Pán dobrý.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. žalm 34; ⁽²⁾ srov. Mk 6,34.

Liturgická čtení

1. čtení – Pr 9,1–6

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učít. Pojďte, můj pokrm jezte, víno mnou nalité pijte! Nechte dětinství a budete žít, po cestě poznání chodte!

2. čtení – Ef 5,15–20

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, užijte slova ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Evangelium – Jan 6,51–58

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

Událost, ke které došlo v roce 1944 v americkém státě Mississippi, velmi jasně ukazuje mateřské prostřednictvím milosti skrze Pannu Marii. P. Robert O'Leary SVD (1911–1984), misionář verbista ve státě Mississippi, byl osobním účastníkem těchto událostí a vydal o nich vlastní svědectví. Zanechal dalším generacím nahrávku pod titulem

Příběh obrácení vězně Clauda Newmana

Černocho Claude Newman (1923–1944) odešel již jako pětiletý od své matky Floretty do Boviny. Tam vyrůstal spolu se starším bratrem u babičky Ellen Neumanové. Velmi brzy poznal tvrdou práci na bavlníkových plantážích, kde pracoval Sid Cook, za kterého se babička Ellen vdala. Jako devatenáctiletý byl několikrát svědkem toho, jak tento muž jeho babičku bil a zneužíval. 19. prosince 1942 svého nevlastního dědečka zastřelil. Po několika týdnech ho chytili a byl odsouzen k smrti na elektrickém křesle.

Když Newman v roce 1943 čekal ve vězení na svou popravu, která měla být provedena dne 20. ledna 1944, byl na cele spolu s jinými čtyřmi odsouzenými. Když už neměli o čem vyprávět, všiml si Claude, že spoluvězeň má na šňůrce na krku oválný předmět. Se zájmem se zeptal, co to je. Mladík odpověděl stručně, že je to medailka. Když se Claude zeptal, co to je medailka, její nositel, který byl sice katolík, ale význam medailky neznal, ji rozzlobeně utrl a hodil Claudovi k nohám: *Věm si to!* Claude zvedl medailku a s dovolením vězeňského dozorce si ji pověsil na krk. Zdálo se mu, že ho tento stříbrný plíšek přitahuje, a chtěl ho prostě nosit jako ozdabu.

Když spal Newman v noci na své pryčně, něco ho dotykem na zápěstí probudilo. Později vyprávěl knězi: *Stála tu nejkrásnější že-*

Katecheze Panny Marie

Bůh projevuje všem lidem přízeň a milost. Ať už je to navenek viditelné, nebo to zůstává skryté, činí tak vždy skrze Pannu Marii, Prostřednici všech milostí.

na, jakou Bůh stvořil. Byl nejdříve vylekaný a zděšený a nevěděl, co má dělat. Paní ho uklidnila a dříve, než zmizela, mu řekla: *Chceš-li, abych byla tvoje matka a ty moje dítě, dej si zavolat katolického kněze.* Claude osaměl a zvolal tak hlasitě, že probudil své spoluvězně: *Přiveďte mi katolického kněze!*

Tak přišel za Newmanem P. O'Leary. Newman se mu svěřil, co minulé noci zažil. Proto spolu s ním i ostatní vězni v cele požádali P. O'Learyho o hodiny náboženské výuky. Kněz byl nejdříve skeptický, i když ho všichni čtyři spoluvězni ujišťovali, že Claudiovo vyprávění je autentické, ačkoliv oni sami zjevení neviděli ani neslyšeli. Nakonec jim verbista slíbil hodiny katechismu.

Po návratu do své farnosti vyprávěl P. O'Leary svému faráři, co se stalo, a další den se odebral v dohodnutou hodinu do věznice na první hodinu náboženství. Tam zjistil, že černocho Claude Newman neumí číst ani psát, protože nikdy nechodil do školy. Jeho náboženské znalosti byly ještě slabší, nevěděl vlastně vůbec nic. Ježíše vůbec neznal a věděl jen, že existuje Bůh. Tak mluvil Claude hodiny náboženství a jeho spoluvězni mu při učení pomáhali.

Jeho krev nás očišťuje

Po několika týdnech jednou P. O'Leary řekl: *Takže dnes budeme, hoši, mluvit o svaté zpovědi.* Claude ihned odpověděl: *O tom už něco vím. Paní mi řekla, že*

když jdeme ke zpovědi, neklekáme před knězem, ale před křížem jejího Syna. A když opravdu litujeme svých hříchů a vyznáme je, krev jejího Syna, kterou za nás prolil, teče na nás a očišťuje nás ode všech hříchů.

P. O'Leary zůstal jak zkamenělý a poslouchal s otevřenými ústy. *Nezlobte se, nechtěl jsem to tak rychle vychrlit,* omlouval se Claude.

To nic, já se nehněvám, jen žasnou. Tak tys ji znovu viděl? ptal se dojatý kněz. Pak si ho vzal stranou a Newman začal s veškerou vážností: *Paní mi řekla, že jestli budete mít pochybnosti nebo námitky, mám vám připomenout slib, který jste dal Panně Marii v Holandsku v roce 1940, když jste ležel v zákopech. Na splnění tohoto slibu stále ještě čeká.*

P. O'Leary vzpomíná: *Potom mi popsal podrobně, čeho se týkal můj slib. Tato neuvěřitelná skutečnost mě úplně přesvědčila, že Claude mluvil o zjeveních pravdu.*

Když se vrátili k ostatním, Claude pokračoval v povzbuzování svých kamarádů: *Nebojte se zpovědi! Vy řeknete skutečně své hříchy Bohu, a nikoliv knězi. Panna Maria mi vysvětlila, že skrze kněze mluvíme k Bohu a Bůh nám zase skrze kněze odpovídá.*

Svaté přijímání jen vypadá jako kousek chleba

Asi za týden se P. O'Leary připravoval na to, že sdělí svým pěti vězňům i tajemství Nejsvětější svátosti oltářní. Claude mu naznačil, že Panna Maria ho poučila i o této svátosti, a se souhlasem kněze začal vysvětlovat:

Panna Maria mi řekla, že svaté přijímání vypadá jen v mých očích jako kousek chleba, ale že bílá hostie je skutečně a opravdu její Syn. Vysvětlila mi, že tímto způsobem bude ve mně Ježíš jen krátký čas, a to přesně tak, jako byl v ní, než se v Betlémě narodil. Proto mám ten čas prožívat s ním stejně, jako to dělala ona: milovat ho; klanět se mu; chválit ho a prosit o požehnání a děkovat mu. Během těchto minut se nemám o ni-

„Tak tomu věříme!“

Nejdůležitější věta, kterou jsem ve svém životě slyšel, zněla: „Tak tomu věříme! Jsme o tom přesvědčeni.“ Bylo mi tehdy osmnáct let. Pozvali mě do jedné skupiny mladých, myslel jsem, že to tam bude jako jinde: diskuse, podobně jako v hodinách náboženství. Tam jsme diskutovali bez konce, kladli jsme otázky, co je to Bůh, co je to církev...

Jenže omyl! To nebyla skupina diskusní, ale modlitební. Na moji první otázku, odkud víme, že Bůh vůbec je a jak ho můžeme dokázat, zazněla odpověď kněze jako facka: „Tak tomu věříme! Jsme o tom přesvědčeni.“ Basta. Je to tak a hotovo. Žádné řečnění. Poprvé v životě jsem narazil nikoliv na mínění, ale na přesvědčení. Žádné gumové „Ano, ale... Snad přece... nebo také ne...“, nýbrž průzračně jasné přesvědčení bezpodmínečné víry! Byl jsem nejdříve šokovaný a zmatený. Ale pak mě to chytilo. Je tu něco, co není libovolné. Něco, čemu věříme. Jsme o tom přesvědčeni.

Že jsem dnes věřící, že jsem kněz a teolog, za to může přesvědčení víry onoho kněze. Přesvědčit může jen přesvědčení.

Dnes vím, že nic není smysluplnějšího a více oblažujícího než věřit v Boha. A moje cesta nebyl let poslepu, naopak. Jak říká svatý Anselm: „Věřím, abych rozuměl!“ Proto dělám dnes všechno proto, aby lidé lépe pochopili, co to znamená věřit. Jen pokud my křesťané jsme přesvědčeni, stáváme se také přesvědčujícími.

P. Karl Wallner OCist.

koho jiného a o nic jiného starat. Ten čas mám strávit jen s ním.

Poslední přání

Nakonec vyučování pěti vězňů skončilo. Claude byl spolu s nimi přijat do katolické cirkve a 16. ledna 1944 byl pokřtěn. Za čtyři dny, pět minut po půlnoci, měl být popraven. Den před popravou se šerif Williamson zeptal Newmana: *Claude, máš právo vyslovit před smrtí poslední přání. Co by sis přál?*

Claude odpověděl: *Všichni jste napjatí a dozorce dokonce zmatený. Ale vy nechápete – umře jen moje tělo. Já odcházím, abych mohl být u „ní“, a proto si žádám party na oslavu. Šerif se zeptal: *Co tím myslíš? – Party na oslavu. Mohli byste požádat kněze, aby obstaral koláče a zmrzlinu, a dovolili byste vězňům z druhého poschodí, aby se mohli volně pohybovat v hale a abychom všichni spolu oslavovali?**

*Někdo by mohl na kněze zaútočit, varoval dozorce. Claude se však obrátil na muže, kteří stáli u něho, a řekl: *Chlapi, to určitě neuděláte, je to tak?**

Kněz navštívil jednu zámožnou paní z farnosti, která se postarala o zmrzlinu a koláče. Vězni měli svoji party.

Hned po ní se podle Claudova přání všichni pomodlili v hale křížovou cestu za spásu Clauda i za svou vlastní. Potom odvedli muže zpět do cel a P. O'Leary odešel do kaple, přinesl Nejsvětější svátost a podal Newmanovi svaté přijímání. Potom si spolu klekli a modlili se.

Oběť lásky za beznadějný případ

Patnáct minut před popravou přišel šerif Williamson, vyběhl po schodech a volal: *Odklad, odklad! Guvernér povolil odklad o dva týdny. Šerif a právní zástupce se totiž pokusili udělat všechno, aby zachránili Newmanův život. Když se to dověděl, rozplakal se. P. O'Leary a Williamson si mysleli, že jsou to slzy radosti a úlevy. Claude však ze*

*sebe těžko dostal slova: *Vy vůbec nic nechápete. Kdybyste ji byli aspoň jednou viděli a podívali se jí do očí, nechtěli byste žít ani o jeden den déle. Co zlého jsem udělal za poslední týdny, že mi Bůh odepřel odchod na věčnost, a musím čekat ještě dva týdny?**

Tu si P. O'Leary vzpomněl na Jamese Hughse, vraha, který byl vychovaný v katolické víře, ale pak vedl nemravný život a byl rovněž odsouzen k smrti. Tento vězeň pocítoval k Newmanovi velkou nenávist. *Možná, že si Panna Maria přeje, abys tuto oběť přinesl za obrácení Hughse, řekl kněz. *Proč neobětuješ Bohu každý okamžik, kdy ještě musíš být odloučený od Panny Marie, za toho vězně, aby ani on nebyl navěky odloučen od Boha?**

Claude souhlasil a prosil kněze, aby ho naučil slova modlitby, kterou by Bohu nabídl tuto oběť. Kněz pomohl svému svěřenci, který mu pověděl: *Ach, pater, zde ve vězení mne Hughs od začátku nenáviděl, ale nyní jeho nenávist nezná hranic. Přesto obětoval dvacetiletý černoch všechno šikanování, oběti a modlitby za Jamese Hughse. Za dva týdny byl Newman popraven a P. O'Leary o tom řekl: *Nikdy předtím jsem neviděl nikoho, kdo by šel vstříc smrti s takovou radostí. Dokonce i oficiální svědci a novináři byli ohromeni a nedokázali pochopit, proč kandidát smrti na křesle tak zářil štěstím.**

Poslední slova Clauda Newmana patřila P. O'Learymu: *Budu na vás pamatovat. A kdykoliv budete mít nějakou prosbu, obraťte se na mne a já krásnou Paní poprosím...* Bylo to 4. února 1944.

Zachráněn v posledním okamžiku

Za tři měsíce, 19. dubna 1944, se konala poprava bělocha Jamese Hughse, který tolik nenáviděl Newmana. *To byl ten nejšpinavější, nejnemorálnější muž, jakého jsem kdy potkal. Jeho nenávist vůči Bohu a všemu duchovnímu se nedá popsat, řekl o Hughsovi P. O'Leary.*

byla příležitost zachránit lidskou duši od věčné záhuby?

Jestliže si někdo při četbě závěru tohoto dramatického příběhu vzpomněl na fatimské děti a jejich vidění pekla, není to náhoda. Obraz pekla skutečně patří do arzenálu pedagogických pomůcek nebeské Učitelky. Patří sem nikoliv jako nějaký strašák, ale jako realita, která ji spojuje s jejím Synem v jeho oběti: přinesl ji v hrozných mukách právě proto, aby zachránil lidstvo z pekla, to znamená z věčné záhuby. Výpovědi o pekle jsou také její krvavé slzy v Syrakusách nebo Civitavecchia.

To, co je na pekle nejvíce děsivé, nejsou plameny a obdobné obrazy, ale skutečnost věčného a definitivního odloučení duše od Boha. Protože jsme Boha nikdy neviděli, neexistují pozemské příměry, které by nám ho mohly alespoň trochu přiblížit. Tak jako lidské oko nevidělo, lidské ucho neslyšelo a na lidskou mysl nikdy nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují, tak stejnou měrou neznáme doopravdy to, co čeká ty, kteří Boha

odmítnou. O pláči a skřípění zubů se Pán Ježíš zmiňuje v evangeliích sedmkrát, přímo o pekle hovoří na osmi místech. Svátý Ignác zařadil celodenní rozjímání o pekle jako důležité téma do svých velkých exercicií. Zamklcovat, nebo dokonce popírat peklo je těžké provinění jak proti víře, tak proti lásce.

Tak jako výstrahy a varování před smrtelným ohrožením, se kterými se setkáváme v běžném životě, nikdo nebude považovat za pouhé strašení, tak není možno vylučovat varování před peklím, které je jediným a největším neštěstím. Konkrétní příklad našeho odsouzení, který se dokonce tváří v tvář smrti vzpouzel proti jakékoliv výzvě k nezbytné lítosti, je názorným příkladem, že skutečnost věčné záhuby může být tím posledním a rozhodujícím prostředkem, který přivede hříšníka ke změně smýšlení. Pohled do pekla, který pootevřela Matka Boží před duchovním zrakem zatvrzelého zločince, byl ve skutečnosti projev svrchovaného milosrdenství.

-lš-

V posledních minutách před příchodem šerifa, který měl zločince odvést z cely k vykonání rozsudku, domlouval mu naléhavě lékař, aby si alespoň klekl a pomodlil se Otče náš. Hughs ho proklel a plivl mu do tváře. Když ho připoutali na elektrické křeslo, udělal šerif poslední pokus: *Chcete-li naposled něco říct, učiňte to nyní!* Odsouzenec znovu klel a rouhal se. Náhle zmlkl, oči otevřel široce hrůzou a hleděl někam do kouta místnosti. Pak začal křičet k šerifovi: *Přivedte mi kněze!*

Protože zákon v Mississippi předepisoval při popravě přítomnost kněze, P. O'Leary byl již v místnosti. Stál však za novináři, aby neprovokoval odsouzení k urážkám Boha. Bez meškání přistoupil k odsouzenému a ten vyznal: *Byl jsem katolík, ale pro nemravný život jsem se od náboženství zcela odvrátil. Potom všichni opustili místnost a kan-*

didat smrti se kajicně vyzpovídal s hlubokou lítostí jako dítě.

Když byli opět všichni v místnosti, šerif se zeptal kněze: *Co způsobilo ten náhlý obrat? – Nevím, neptal jsem se ho na to. Šerif se obrátil přímo na odsouzenec: *Co tak náhle změnilo tvůj názor? – Pamatujete se na toho černocho, Clauda Newmana, kterého jsem tolik nenáviděl? Stál na tomto rohu a za ním stála s rukama na jeho bedrech svatá Panna. Claude mi řekl: „Obětoval jsem svoji smrt spolu s Kristem na kříži za tvoji záchranu. Ona, Panna Maria, ti vyprosila milost, abys mohl vidět místo v pekle připravené pro tebe, jestliže nebudeš litovat.“ V tom okamžiku jsem začal křičet, že chci kněze.**

Krátce nato byl popraven James Hughs, který se obrátil doslova v poslední minutě.

*Vítazstvo srdca 86/2012
Překlad -lš-*

I když jsem si nic nezasloužil, nýbrž jsem si vědom mnoha provinění, je pro mě velkým příslibem tvoje utrpení, Pane Ježíši Kriste, a zásluhy tvé svaté Matky Marie, na kterou chci nyní na chvíli myslet, a o to prosím, abych na ni myslet směl. Neboť kdo jsem já, který se odvažuje přistoupit blíže bez tvého nezbytného povolení. Vím, že se moje nehodnost při tak jedinečné účtě nesmí ani ukázat: Ji totiž uctívají andělé a v úžasu volají: Kdo je ta, která pozvedá svět z pouště a je tak bohatá na nebeské radosti?

Proto, nejmilejší Panno Maria, mně nepřísluší, abych hovořil o tvé slávě, kráse a velikosti, protože jsem jen hlína a popel, neboť jsem hříšník, který má tak velký sklon ke všemu zlému. Ty však jsi vznešenější než nebe. Celý svět leží u tvých nohou a pro slávu svého Syna se jevíš jako hodná vši chvály a úcty. Přesto tvoje nevýslovná доброта, která přesahuje všechno pomýšlení, přitahuje moji touhu. Ty jsi přece útěcha opuštěných a ráda přicházíš na pomoc ubohým hříšníkům.

Cítím totiž, že velice potřebuji tvou dobrou útěchu a posilu a zvláště milost tvého Syna, protože sám sobě nyní vůbec nejsem schopen pomoci. Ale když ty, dobrotivá Matko, pohlédneš na moji malost, můžeš mi nejrůznějším způsobem přijít na pomoc a bohatě mě zahrnout útěchou v mém strádání. Vždy, když jsem utiskován těžkostmi a pokušením, utíkám se neprodleně k tobě, protože smilování je nejučinnější tam, kde milost ještě více přetéká. Ale abych mohl rozjímat o tvé vznešené slávě a mohl tě pozdravit z celého srdce, musím přijít se srdcem mnohem čistším. Bez vedení světla milosti nemohu ani začít.

Pro prosícího se sluší, aby přistupoval k tvé bráně s největší úctou a pokorou, ale současně s velkou důvěrou v tvoji milosrdnou dobrotu, že bude vyslyšen.

Pozdrav Panně Marii

Proto k tobě přistupuji, svatá Panno, pokorně a s úctou, zcela naplněn důvěrou k tobě. Sluší se přece, abychom tě s vroucí prosbou na rtech vzývali pozdravem archanděla Gabriela. Ten pozdrav ti zpřítomňuje naplněnou radostí s úctou k tobě, se skloněnou hlavou a roztaženými pažemi a s vroucí touhou, abych ti vzdal úctu. Vyprošuji si, abych tento pozdrav mohl vyslovit nečetněkrát tak, jak by to učinili všichni nebeští duchové na mém místě. Neboť neznám nic důstojnějšího a něžnějšího, co bych ti nyní mohl nabídnout.

Jako věrný ctitel tvého svatého jména chtěl bych nyní naslouchat: nebe se raduje, země žasne vždy, když se vyslovuje Zdravas, Maria. Satan prchá, peklo se třese vždy, když se vyslovuje Zdravas, Maria. Smutek mizí, vždy když říkám Zdravas, Maria, dostavuje se radost, brímě je lehčí, srdce se zapaluje lás-

kou. Zbožnost vzrůstá, probouzí se lítost, roste naděje, útěcha se rozmnožuje vždy, když říkám Zdravas, Maria. Duch se znovu oživuje a nemocná vášeň se změní v dobro vždy, když vyslovuji Zdravas, Maria. Opravdu, dobrá příchůť tohoto požehnaného pozdravu je tak velká, že to není možno lidskými slovy vyjádřit, nýbrž něco mnohem vyššího a hlubšího zůstává nevysloveno: ale každý tvor je schopen ji pocítit. Proto znovu skláním svá kolena, svatá Panno Maria, a říkám: Buď pozdravena, Maria, jsi plná milostí. Přijmi, nejlídnější Paní, tento nejuctivější pozdrav a s ním také mne. Tak budu mít něco, co se líbí tobě, ale co posiluje také mou věrnost k tobě, co dává stálý růst lásce a co mě přidržuje při povinnosti věrně uctívat tvé jméno.

A abych vyhověl touze oslavovat a zdravit tě celým svým tělem, chtěl bych všechny údy pro-

měnit v jazyk s ohnivým hlasem, abych tak vytvořil způsob, jak tě, Matko Boží, na věky oslavovat.

Za všechny mé hříchy až do dnešního dne, za které zasluhuji tvůj hněv a jimiž jsem hluboce zarmoutil tvého Syna, a také tebe a všechny nebeské zástupy jsem velmi neuctivě urazil, chtěl bych být schopen nabídnout ti Gabrielův pozdrav jako modlitbu oběti a jako smír za moje provinění. Protože můj život je velmi křehký a pomíjivý, proto za všechna svá zbloudění a nedbalosti, za všechny pyšné, nečisté a špatné myšlenky chtěl bych všem blaženým duchům a tobě, blahoslavená Panno Maria, opakovat tento vznešený pozdrav v nečistší zbožnosti k tvé slávě.

Tímto pozdravem se rozhodla Nejsvětější Trojice, Bůh Otec, Syn i Duch Svátý, pozdravit tě poprvé prostřednictvím anděla. Tímto způsobem chci najít důstojné kadidlo líbezné vůně, protože u sebe nemohu najít nic, co by odpovídalo jako přiměřená protihodnota za tvou dobrotu.

Ale nyní uchvácen tvou přítomností a veden správnou zbožností odevzdávám se tvému jménu zcela jako tvůj služebník. Chci ti zpřítomnit radost tohoto pozdravu, který ti Bůh poslal po andělovi, když vstoupil do soukromí tvého pokojíku.

A ty jsi v účtě poklekla, když anděl uctil tvou panenskou tvář novým, od věčnosti neslychaným: Buď zdráva, milostiplná, Pán s tebou! Tento pozdrav bych ti chtěl vyslovit, kdybych mohl, zlatými a čistými rty a spolu se mnou kéž všichni tvorové z nejněžnějšího srdce řeknou: Zdravas, Maria, milostiplná, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod tvého života Ježíš.

Je to andělský pozdrav formulovaný z vnuknutí Ducha Svátého v plné shodě s tvou důstojností a svatostí. Je to modlitba malá podle slov, ale vznešená podle obsaženého tajemství – krátká na vyslovení, sladká jako med, drahocenná jako zlato.

MARIÁNSKÉ VYZNÁNÍ VÍRY

Věřím, Maria, že jsi Matkou všech lidí.

Věřím, že jsi náš život a po Bohu jediné útočiště hříšníků.

Věřím, že jsi nenahraditelnou Pomocnicí křesťanů, především ve smrti.

Když tě následuji, nezboudím z cesty, když tě vzývám, nebudu si zoufat; když mě podpíráš, nepadnu; když mě vedeš, neunavím se, když jsi mi nakloněná, přicházím k bráně spásy.

Věřím, že jsi Spoluvykupitelka při našem vykoupení.

Věřím, že všechny milosti, které nám Bůh dává, procházejí tvými rukama a že nikdo nemůže přijít do nebe, jestliže nevchází skrze tebe, protože jsi Brána nebeská.

Věřím, že jsi naší Přímluvkyní, která brání i nejubožnějšího člověka.

Věřím, že úcta k tobě je nejjistějším znamením věčné spásy.

Věřím, že jsi vyvýšená nade všechny svaté a anděly.

Věřím, že jsi měla větší víru než všichni lidé a andělé spolu a že tvoje krása zdaleka převyšuje krásu všech jiných tvorů.

Věřím, že ty jediná jsi dokonale splnila přikázání:

Milovat budeš Pána Boha svého celým svým srdcem, a to až do té míry, že blažení serafové z nebe sestupují do tvého srdce, aby se tam naučili milovat Boha.

Vítězstvo srdca 86/2012, překlad -Iš-

Je třeba o ní stále uvažovat v srdci, vyslovovat a opakovat ji čísty rty. Je sestavena z malého počtu slov, avšak vylévá široký proud nebeského zvuku chvály.

Ale běda pyšným, běda nevěrným a roztržitým prosebníkům. Neokusí sladkého medového nápoje, kdo vyslovuje Ave Maria bez zbožnosti a úcty.

Sladká Panno Maria, chraň mě před tak těžkou nedbalostí a odpusť mi, jestliže jsem si tak počínal. Chci být při této modlitbě věrnější, vnitřně zbožnější, ať už jsem v chrámě, v pokoji, na zahradě či na poli nebo na kterémkoliv jiném místě. A co si mám od tebe nyní vyprosit? Co je lepšího a užitečnějšího pro mě, nejnehodnějšího hříšníka, než najít milost u tvého nejmilovanějšího Syna? Prosim tedy o Boží milost skrze tvou přímluvu. Podle andělova svědectví jsi našla milost u Boha.

Žádná prosba není cennější, nic nepotřebuji naléhavěji než milost milosrdného Boha. Boží milost mi postačí a nic jiného nepožaduji. Co je všechno moje úsilí bez ní? Na druhé straně, co je nemožné s její přítomností a její pomocí?

Mám mnoho různých nemocí. Ale božská milost je účinným lékem proti všemu utrpení. A když je použita důstojným způsobem, může všechno utiшит. Mám mnoho nedostatků v duchovní moudrosti a poznání, ale božská milost je nejvyšší učitelkou a dávkyní nebeské nauky. Je dosti bohatá, aby mi ihned pomohla v každé nouzi. Ona odrazuje od toho, žádat něco nepotřebného nebo chtít vědět něco nedovoleného. Povzbuzuje však a pečuje, abych byl pokorný a spokojený sám se sebou. Tuto milost tedy ve mně probudí, sladká Panno Maria. Je tak vznešená a cenná, že opravdu po ničem jiném nemohu toužit a vyprošovat si než milost pro milost.

*Z „Následování Marie“
Dienst am Glauben 3/2012
Překlad -lš-*

Celosvětové setkání Mariánského kněžského hnutí 2012

V jednom poselství Donu Gobbimu Panna Maria říká kněžím: „Bďte se mnou v tichu a v modlitbě co nejintenzivnější! V modlitbě dikůvdání: za všechny milosti, které jste obdrželi v tomto časovém úseku od Otce v Duchu Svatém skrze mého Syna Ježíše a prostřednictvím ustavičné přímluvy mého Neposkvrněného Srdce... Jen mohutná síla modlitby a usmířujícího pokání může svět zachránit od všeho toho, co připravila spravedlnost Boží, jestliže svět bude tvrdošijně odmítat každé pozvání k pokání. Slyšte alespoň nyní hlas své nebeské Matky! Potřebuji tolik smírných modliteb a utrpení obětovaného s vírou! Stále se modlete svůj růženec...“ (31. prosince 1982)

V tomto duchu se opět po roce sešli členové Mariánského kněžského hnutí na duchovních cvičeních formou večeřadla ve dnech 24. až 30. 6. 2012 v italské Collevalenze ve svatyni Božího Milosrdenství, tentokrát už bez Dona Stefana Gobbiho (zemřel loni, 29. 6. 2011, pohřben v Como v severní Itálii). Šlo se nás okolo 230 kněží, národních vedoucích, biskupů, kardinálů a laiků z celého světa (mezi jinými také kardinál Ivan Dias,

emeritní prefekt Kongregace pro evangelizaci národů).

Společná denní modlitba v tomto velikém večeřadle zahrnovala tři růžence v latinském jazyce – ten poslední před vystavenou Nejsvětější svátostí oltářní byl recitován v desítkách jazyků účastníků z celého světa.

Smrti Dona Gobbiho se mění i situace Mariánského kněžského hnutí. Svatý stolec požádal o sepsání stanov, které má hnutí vypracovat a předložit do Vatikánu ke schválení. Pracuje na tom intenzivně Don Gabrielle Quartilio se svými spolupracovníky z celého světa. P. Quartilio je řeholní kněz, Ital, který byl svými představenými uvolněn pro práci v MKH a nyní je vedoucím MKH pro celý svět. Stanovy budou obsahovat úvod z „modré knihy“ a další texty, pokyny spíše praktického rázu, jako je volba národních vedoucích, otázka překladů, prodej „modré knihy“ a postavení spolupracovníků z řad laiků. Ani sv. František z Assisi nechtěl sepsávat stanovy řádu, ale byl k tomu nakonec donucen. A tak i v nových stanovách se podle úvodu k „modré knize“ opět objeví tři hlavní závazky MKH: zasvěcení Panně Marii, jednota s papežem a s církví

s ním sjednocenou a vedení věřících k velké důvěře v Pannu Marii. V dnešní době, kdy je mnoho rouhání proti Bohu a Panně Marii, kdy temné síly bojují proti církvi, kdy papež je napadán a zesměšňován, jsou tyto závazky velmi aktuální.

Don Gabrielle vzpomněl, že rok, který uplynul od pohřbu Dona Gobbiho, byl opravdu náročný v hledání cesty, jak dál. Nicméně důvěra v pomoc Panny Marie zvítězila a její pomoc byla velká i v této zkoušce víry. Ona slíbila, že se o hnutí postará! Vždyť Ona za života Dona Gobbiho vedla Mariánské kněžské hnutí jako své dílo, které sama chtěla, a vedla je skrze svého „malého syna“ kněze Dona Gobbiho. I když Don Gobbi trpěl srdeční chorobou, konal náročné cesty po celém světě do posledního dechu a přiváděl mnoho lidí do večeřadel. Proto je třeba Jí i v této nové situaci svěřit Mariánské kněžské hnutí s důvěrou, aby pokračovalo dál ke slávě Boží a Panny Marie. Don Gabrielle prosí všechny členy MKH o modlitbu za jednotu večeřadel: aby se večeřadla konala podle návodu v Úvodu k „modré knize“ a aby se tam nic nepřidávalo ani neubíralo – vždyť právě ve večeřadlech Panna Maria slibuje tolik milostí a dary Ducha Svatého. Kardinál Dias v jedné své promluvě řekl: „Jsme ve velké bitvě. Dábel útočí a chce vzbudit dojem, jak je silný... Musíme zmobilizovat síly a být pokorní, mít čisté srdce a mít odvalu. Toho se dábel bojí. My máme moc ho vyhnat.“

Četní účastníci letošních exercicií nelitovali. Opět jsme odjžděli povzbuzeni a zakotveni v Srdci Panny Marie, s rozhodnutím šířit všude ve světě úctu k Neposkvrněnému Srdci naší nebeské Matky.

P. Jiří Polášek, responsabile

Duchovní cvičení Mariánského kněžského hnutí v Collevalenza, červen 2012

Oblažující výpověď velkého vyznání víry

Krédo: Úžas nad velkými Božími skutky

Tomu, kdo se nás ptá na naši víru, můžeme slovy velkého vyznání víry přiblížit krásu a velikost obdivuhodného Božího díla. Následující článek dýchá radostí z oblažujícího poznání těchto tajemství.

První setkání: radost z Boha. Bůh je dobrý. Bůh je krásný! Bůh je opravdový. Moje srdce tančí a já sá v mém těle, když to vyslovuji: „Věřím v Boha!“ A nová radost se rozlije, když někdo vedle mne s tím souhlasí: „Věřím v Boha!“ Moje víra miluje tato slova, která se zrodila v mladé církvi uprostřed modlitby, bojů, utrpení, myšlení a zápasů a především nasloucháním Božímu Duchu: Credo! Věřím v Boha.

Chtěl bych před námi všemi krátce rozvinout Krédo, které našlo své místo ve mši svaté, které zaznívá v chorálovém zpěvu a vtisklo se tak do duše. V tomto velkém vyznání víry je skryta zvláštní radost ze všeho, co Bůh je, co učinil, a z krásy, která to všechno objímá.

Pojďme spolu světem, který se zde otevírá. Je to úžasné patření na toto putování, na vysoké vrcholy, klidné rozhlédnutí beze spěchu na hlubiny, do kterých mohu shlížet a na které se nemohu vynadívat: „Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného.“

Moje víra ví, jak zcela jiná vysvětlení o původu světa existují, ale ty ji nemohou zmást. Její kořeny leží hlouběji. Ve víře poznávám, že svět byl stvořen Božím slovem a z neviditelného povstalo všechno viditelné. V tomto neviditelném světě vzkličila síla, která nás provádí úžinami a nese všechny viditelné věci. Dietrich Bonhoeffer to zažil velmi intenzivně a vyjádřil takto: „Když se nyní kolem nás šíří ticho, dává nám slyšet onen plný hlahol světa, který se kolem nás neviditelně šíří jako zpěv chvály všech tvých dětí.“

Když byl nedlouho nato krátce před očekávaným vysvobozením z koncentračního tábora v Buchenwaldu odváděn na pravou, řekl svým přátelům spoluvěznům: „To je konec. Nyní začne můj život.“

Cílem Kréda je život budoucího světa. Tam máme své občanské právo a svou vlast. Tam nás předešel Pán, aby nám připravil místo. Tam touží naše víra, ale odtamtud také čerpá sílu pro všechno, co je třeba *nyní* přemáhat. Hodit svou kotvu tam nečiní člověka neschopným pro svět. Nikoliv, chrání před vyhořením, zničením, činí schopným a silným pro tento život.

Protože Bůh je život. Bůh je společnost. Bůh má Syna, svůj obraz, všechnu svou radost, své dokonalé Ty, příjemce jeho proudící lásky, který je veškerou jeho radostí: „Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Božího Syna, který se zrodil z Otce přede všemi věky, Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něho všechno je stvořeno.“

On je Jediný, Jedinečný, Obraz a pojem veškeré lásky, radosti a blaženosti.

A tento drahocenný poklad posílá Bůh k nám! V tom je obsažena naše skutečná hodnota, kterou tak mnozí lidé vůbec neznají. „On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“

Odtud přichází skutečný život do našeho světa ke každému, kdo věří.

To je velký a úžasný Boží plán. Hoden úžasu je také proto, že hlavní aktér ještě nebyl plně představen a je o něm řeč jen jako mimochodem: Duch Svatý.

Všechno, co je nyní historicky datováno a popsáno, vykonal Ježíš skrze Něho: „Byl za nás ukřižován pod Pontským Pilátem, umřel a pohřben jest. Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Otce.“

Věčný plán Otce se rozvíjí přímočaře, bez obav, že se mu vysmějí jako snu a mýtu. Víra zde nachází neomylně radostný a cílevědomý život i na této

kolísající zemi. Ano, věřím v Boha. Věřit Mu mi dává klid, jistotu a radost, mně a také tobě zde po mém boku.

Když takto leží před očima cíl našeho světa, obrací Krédo naši pozornost ke skrytému Režiséru dějin, vysoké, vznešené a plně tomuto blaženému cíli oddané Osobě, která tak ráda zůstává v pozadí, jen když je Bůh milován a člověk v Něm a s Ním smířen.

„Věřím v Ducha Svatého, Pána a Dárce života.“ On je Pánem situace, Pánem každé situace, takže tvoří ze smrti život.

On „vychází“ a má svůj původ v proudící lásce mezi i oběma Milujícími se, kteří jsou nestvoření, jejich láska nepomijí a jejich proudící, blažená a zářící láska je právě On, Duch Svatý, Osoba Láska bez konce.

„Který z Otce i ze Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků.“

Ano, skrze slabé lidi řídil a vedl dějiny. Zplodil Knihu knih, Bibli, shromáždil ji a autorizoval.

Ovšem jakožto vpravdě Mocný a Velký Bůh tak rád ustoupí zpět a je spokojen, když věčný plán roste a dějiny přijímají jeho cestu. Vede nás od Ježíšem připraveného díla ve světě dále. Vede církev časem a je jejím Zdravím a Lékem. To, co je pro pouhý lidský zrak mrtvé, tomu dává život:

„Očekávám vzkříšení mrtvých a život budoucího věku.“ To budoucí přichází. Svět tam, kde má alespoň jiskru lásky, bude žít. Víra je schopná z toho budoucího již nyní čerpat životní sílu. Nebeské království je již mezi námi. Tak jako přehojná sluneční energie všem dopředu hledícím dává příslib a podněcuje je k jednání, podobně rozpíná víra ve zcela jiné dimenzi široce svá křídla a přijímá naději a lásku, nejsilnější energii světa.

VISION 2000 - 4/2012
Překlad -lš-

LITURGICKÁ OBNOVA – dokončení ze str. 2

Kristova oběť na kříži na odpuštění hříchů a přeměnu světa

Kromě toho je Eucharistie památka Kristovy oběti na kříži – jeho Tělo a Krev se vydávají v nové a věčné smlouvě za odpuštění hříchů a za přeměnu světa. Irsko je po celá staletí poznamenáno obětí mše a v její síle a milostech žily hrdinským způsobem generace mnichů, mučedníků a misionářů a šířily Radostnou zprávu o Boží lásce a odpuštění daleko za hranice své vlasti. Vy jste dědici Církve, která byla mocnou silou dobra ve světě a zprostředkovala mnoha jiným hlubokou a trvalou lásku Krista a jeho Matky. Vaši předkové v irské církvi rozuměli tomu, co to znamená, hlásat svým životem v duchu svatosti a svou věrností radost, která vychází z evangelia, šířit vědomí, jak je důležité ve společenství s Petrovým stolcem náležet k všeobecné církvi a předávat lásku k víře a ke křesťanským ctnostem dalším generacím.

Zneužití čini z křesťanství jen systém zvyklostí

Naše katolická víra je prostoupena hlubokým vědomím Boží přítomnosti, kterou vnímáme v kráse stvoření kolem nás, je očišťována osobním pokáním a vědomím Božího odpuštění. Tato víra je dědictvím, které se s jistotou zdokonaluje a žije, když se pravidelně klade při mešní oběti na Pánův oltář. Radost a vděčnost za tak velké dějiny víry a lásky je v poslední době strašným způsobem zkvala spáchanými hříchů, kterých se dopouštějí Bohu zasvěcené osoby na těch, kteří jim byli svěřeni. Místo aby jim byli ukazatelé cesty ke Kristu, k Bohu a byli svědky jeho dobroty, zneužívali lidi a učinili poselství církve nevěrohodným. Jak si máme vy-

světřit, že osoby, které pravidelně přijímají Pánovo Tělo a vyznávají ve zpovědi své hříchy, pochybily takovým způsobem? Zůstává to tajemstvím. Ale jistě jejich křesťanská existence již nebyla naplněna radostným stykem s Ježíšem Kristem, nýbrž byla pro ně jen systémem zvyklostí.

Překonat tuto formu křesťanství a prožívat opět víru jako hluboké osobní přátelství s dobrotou Ježíše Krista bylo nejlépe řečeno úkolem Koncilu. I eucharistický kongres slouží tomuto cíli. Chceme se zde setkávat se zmrtných vstalým Pánem. Prosíme ho, aby

50. mezinárodní eucharistický kongres v Dublinu

se nás hluboce dotkl. On, který o Velikonocích dechl na apoštoly a předal jim svého Ducha, kéž také nám daruje dech, sílu Ducha Svatého, a tak nám pomůže být skutečně svědky jeho lásky, svědky pravdy. Jeho pravda je láska. Kristova láska je pravda.

Moji milí bratři a sestry, modlím se, aby kongres byl pro každého z vás zkušeností společenství s Kristem a jeho Církvi. Současně bych vás chtěl pozvat, abyste se mnou vyprošovali Boží požehnání pro příští eucharistický kongres, který bude v roce 2016 v Cebu. Národu Filipín posílám srdečné pozdravy a ujišťuji ho svou blízkostí v modlitbě v době přípravy tohoto velkého církevního shromáždění. Jsem si jist, že kongres bude trvalou duchovní obnovou nejen pro ně, ale pro všechny účastníky, které přivede z celého světa. Zatím doporučuji všechny návštěvníky přítomného kongresu láskyplně ochráně Marie, Matky Boží, a přimluvě svatého Patrika, velkého patrona Irska, a uděluji jako záruku pokoje v Pánu všem rád apoštolské požehnání.

*Bollettino Vaticano 17. 6. 2012
Překlad a mezititulky -ls-*

Když duše hladoví

Nekonečné noci pod holým nebem během zajetí. Nad námi hvězdy. Kolem dokola chladné dubnové dni. A v nás prázdnota. Co je to život? Proč vůbec žijeme? Vyjdeme někdy z tohoto pekla za ostatním drátem, z hladu, násili a beznaděje? Takové to tenkrát bylo. Bylo tomu tak jen v mém srdci? Mnozí tehdy našli cestu k Bohu. Když jsi sytý a máš střechu nad hlavou, když půjdeš zítra do práce a večer si sedneš k televizi, asi to nemůžeš pochopit, co je to hlad duše.

Hlad těla nás sice přiblížil k smrti a statisíce tenkrát vyhladověly během zajetí. Ale tělesný hlad nebyl tehdy ve srovnání s tím důležitý. Protože skutečný a velký hlad byl uvnitř v srdci: Jsem sám pod tímto velkým nočním hvězdnatým nebem? Zajímá se někdo o mne a o můj osud? Pod miliardami hvězd jsme byli jako zrníčko prachu, jako nic. A přesto byl náš život plný břemen, plný hladu tělesného i duševního, plný snů o opuštěnosti a samotě, plný úzkostí o budoucnost. (...) Je to všechno, co zde prožíváme v lidské nouzi a hloubce, nesmyslné nic? Nejsme zcela bezvýznamní před věčným kroužením souhvězdí a návratem noci? To byla otázka všech otázek: Slyší mě někdo? Zajímá se někdo o mne? Ví někdo o mém osudu? I když jsem jen prášek na zemi? A i když naše země je jenom prášek ve vesmíru?

Jednoho dne jsem našel první pevný bod. Dvě věci mi byly jasné: Existuje pravda! Nemohu svého přítele podvádět, nemohu klamat, nechat ho na holičkách. Protože my všichni jsme byli blízko vyhladovění. Existuje pravda. Musím žít tak, jak to odpovídá pravdě. Není mi lhostejné, zda zradím přítele, připravím ho o denní příděl, zbavím ho výhodnějšího místa ke spánku, nebo zda mu zachovám věrnost. To mi bylo zcela jasné. A za druhé: Musí být láska! Musím si dělat

starosti o své rodiče a o své sestry, které jsou v ruské zóně v nebezpečí! Tehdy mi bylo jasné: Je jakási odpovědnost za vlastní život. Budu muset jednou odpovídat na otázky: Co jsi dělal? Jak jsi žil? Nepodvedl jsi svého přítele? Nenechal jsi rodiče ve štychu? Za smrtí něco existuje.

To byly dva opěrné body mé víry v Boha. Pravda a láska! Existuje něco po smrti, zúčtování za všechno mé jednání a nejednání, za pravdu a lásku, za lásku a zradu. Tehdy jsem začal věřit v Boha, před kterým jednou budu muset skládat účty za všechno, co jsem dělal. Bůh!

Pak přišla hodina, ve které mě Bůh navštívil. By jsem nemocný, ležel jsem v nemocnici, zcela nahoře na patrové posteli. Jeden maďarský kněz, jehož řeči jsem nerozuměl, sloužil mši svatou, protože byla neděle. I on byl v zajetí, ačkoliv nás již dříve mohl opustit. Nerozuměl jsem ani latinské mši, ani maďarskému kázání, ani zvonění zvonku, ani slovům proměňování, ale Bůh přišel.

Připomněl mi vyznání víry, které jsem neslyšel od mateřské školky, větu po větě. Bylo to jako mocnosti z nebe, které šířily tyto věty, které jsem neznal, kterým jsem nerozuměl, ale od té hodiny byla víra ve všechna ta slova ve mně. Od té hodiny jsem chodil ke zpovědi, chodil jsem každý den na mši svatou, po každé mši jsem se půl hodiny modlil tiše na kolenou, každý den jsem přijímal svatě přijímání. „Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země. I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho.“

Od té doby mě víra nikdy nepustila. Jen víra v Boha mohla naplnit můj život. Jinak bylo všechno nesmysl.

Úryvek z knihy Herberta Madingera „Učedník Kristův“

Autor se stal v roce 1952 knězem (pozdní povolání) a založil nakladatelství *Katolická informace o víře* ve vídeňské diecézi. Zemřel 5. srpna 2010 ve věku 88 let.

Svatá Markéta z Cortony (2)

Její nová cela se stala dostaveníčkem chudých: Markéta se pro ně stala žebráčkou, která žebrá v městě po ulicích. „Milovala chudé přímo vášnivě“ (II, 3) a „dávala stranou všechno, jako by to bylo jejich“ (III, 3). „Nechci si ponechat pro sebe nic potřebného k jídlu ani k oblečení. Chci umřít hladem, abych nasýtila chudé; chci se svléknout, abych je oblékla, chci jim dát nový šat a spokojím se s jejich hadry a zůstanu tak chudá ve všech věcech, aby oni měli dostatek.“ (VI, 18)

Služba, kterou poskytovala rodičkám, jí bránila účastnit se vytožené mše svaté a kázání v kostele svatého Františka. Proto se od této služby uvolnila, protože se domnívala, že je třeba dělat něco soustavnějšího na pomoc chudým, nemocným, zraněným, kteří byli zvláště početní kvůli ustavičným válkám mezi Arezzem a Cortonou. Potkala řadu duší nadšených stejným duchem pokání a bliženské lásky, které pak následovaly její život. Mezi nimi byla vznešená paní Diabella, která dala k dispozici svůj dům a spolupracovala s Markétou tak, že jí dala k dispozici mnoho „movitých a nemovitých prostředků, aby zajistila velkodušnou pomoc chudým“ (II, 2). Tak se zrodilo první jádro nemocnice Panny Marie Milosrdné, která dodnes existuje: na její podporu bylo založeno bratrstvo, jehož stanovy schválil biskup v Arezzu roku 1286.

Jak uvádí *Legenda*, Dům Milosrdenství byl dílem Markétina srdce, jemu se zcela zasvětila a dala k dispozici chudým. Byla pro ně úlevou a světlem radosti: její srdce přetévalo něžností, otevíralo se každému zoufalství, soucila s každým utrpením. Cítila naléhavou potřebu sytit hladové, léčit nemocné, ale to jí nestačilo, říkala svému zповědníkovi: „Všechny ty postižené a obtížené utrpením bych chtě-

la od něho osvobodit a přijmout je na sebe“ (II, 5), „a kdyby mi to bylo dovoleno, dala bych dobrovolně chudým také své srdce“ (VIII, 1). Chudí, nejradičálnější projevy chudoby jsou pro Markétu, tak jako byli již pro Františka a Kláru, osobou samotného Ježíše, Božího Slova, o kterém rozjímala, jak žil v pokoře a v chudobě od svého vtělení až k umučení. Po celý život se neodloučila od chudých ani od chudoby a těm, kteří si dělali starosti s její neobvyklou mírou chudoby, odpovídala: „Proč mi nechcete dovolit, abych šla úzkou a vytoženou cestou pokory?“ (IX, 30) Zdá se, jako bychom slyšeli slova Kláry, když odpovídala papeži Řehoři IX., který se snažil ji přesvědčit, aby přijala nějaký majetek pro svou rodici se komunitu: „Svatý otče, žádnou dohodou a už vůbec ne věčnou nechci být osvobozena od následování Krista.“

„Dcera“

Nezbytnost následování přivede Markétu k poslušnosti vůči Kristu, když bude uvedena na cestu, kterou jí určí: „Moje ubohá Markéto, od nynějška už nemáš chodit po Cortoně sbírat almužny, ale aniž bys změnila itinerář, jdi přímo do kostela k bratřím naslouchat mším a kázáním, protože jim jsem svěřil tebe: jim jsem uložil, aby o tebe pečovali.“ (II, 5) Tentýž Ježíš je jejím vnitřním učitelem: „Stal jsem se tvým vůdcem na cestě, něžně jsem tě vyvedl z nejhlubší propasti světa a tvých ubohostí. Mně vděčíš za počátek svého obrácení.“ (II, 9)

Cortona, město v italském Toskánsku, v provincii Arezzo

Zjevení této lásky jsou zrcadlem pro Markétu, u které narůstá vědomí jejich hříchů a především cítí vnitřně, jak urazila Stvořitele, když zraňovala nejen zákon, ale také vztah lásky. Toto vědomí ji přivede „k trvalému oplakávání jejich hříchů a k poznání, že je nejhorší ze všech, až nakonec řekne: »Ó, kéž bych se nebyla nikdy narodila, Pane, od okamžiku, kdy jsem tě urazila tak velice a nezachovávám tvá přikázání.« Ale Ježíš jí tvrdě kárá za tuto větu“ (IV, 17), protože on se nedívá na svého tvora podle našich schémat. Říká jí: „Milostí jsem tě učinil překrásnou před sebou a před nebem. Ty se prohlašuješ za zbavenou všech ctností, a já naopak říkám, že jsi jimi vyzdobena. Ty se prohlašuješ za chudou, protože si myslíš, že jsi beze mne, já jsem tě naopak obohatil sebou jako největším pokladem.“ (VII, 20) „Nazvala ses kajnicí, protože jsi byla vzorem pro hříšníky. Nechci, abys dále hloubala o svých hříších: vrhni se raději do náruče mého milosrdenství.“ (V, 15)

Markéta pociťuje silnou potřebu pokání a odčinění hříchů a činí tak často gesty velmi nápadnými, stále více strohým pokáním, přísností v půstu, v odivání, v řeči, v ustavičném nářku, ve vyhledávání tělesného utrpení. To všechno může podněcovat naši citlivost a pociťujeme, že svěťice je příliš vzdálená od naší každodenní cesty, že je pro nás nedostupná ve své strohosti. Jistě, překračovala to, co se požadovalo od terciářky v oné době, ale napodobovat ji neznamená opakovat její gesta, nýbrž přijmout ducha, který ji oživoval. Markéta se stala zcela bezvýhradnou ve svém obrácení a její skutky byly skutky té, která se zcela zamilovala v Bohu a v postupném přijímání lásky, s jakou On nám daroval sám sebe. Pokání je pro ni nezbytností lásky, je autentické, protože

Sv. Markéta z Cortony

vyjadřuje celou dispozici jejího srdce: není to vypočítavost, jak získat spásu nebo „zaplatit Bohu jeho cenu“. Není v silách člověka, aby smazal hřích, ale protože se ve svých kořenech ztotožňuje se vzpourou člověka proti Bohu, usmíření a pokání ho disponují, aby odříkáním „získal svůj život“ a přijal Boží dar.

Pokání, nikdy si nic pro sebe nedovolit, ji postupně přivedlo k tomu, že se stala prostorem zcela vyhrazeným pro lásku ke Kristu. Ježíš jí říká: „Ale proč mě, Markéto, stále žádáš, abys zakoušela mé sladkosti i má odmitnutí, abys ochutnala mé hořkosti, které tě k tomu disponují?“ (II, 8) „A protože hořkost zmizí pouze skrze sladkost a chlad se zmenší jen teplem, proto zkroušená již tolikerým utrpením setrvala v rozjímání o Kříži, aby znovu v mysli procházela Vykupitelovo utrpení: protože v hořkém utrpení Krista každá hořkost ducha sládlá.“ (II, 3) U Markéty se opakuje zkušenost, kterou zaznamenal František: „To, co bylo hořké, se změnilo ve sladkost duše a těla“, a dělo se u Kláry: „Od té doby, co jsem poznala milost svého Pána Ježíše Krista, žádný trest mi není nepříjemným, žádné pokání hořkým.“ Vyjádřeno slovy *Legendy*, „Kristus je pro Markétu nezbytný, aby mohla dosáhnout sladkosti jeho milosti“ (III, 6).

V této souvislosti můžeme číst o odporu, který měla ke své kráse a který ji nakonec přive-

dl k tomu, že by byla zohyždila definitivně svou vlastní tvář, kdyby ji to fráter Giunta dovolil. Bylo jí zakázáno odebrat se do Montepulciana, kde chtěla žebrot dveře ode dveří s tváří ovázanou jako slepec, vedená za ruku jednou ženou, která se jí vysmívá; dostala naopak povolení vrátit se do Laviana, rodného kraje, kde jednou během farní mše svatě v neděli veřejně požádala o odpuštění.

Touha Markéty, aby slyšela od Ježíše, jak ji nazývá „chudáček“, vycházela z toho, „aby ji Bůh Otec přijal jako pravou dceru a aby s ním byla neoddelitelně spojena“. Na toto přání Ježíš odpověděl pozváním, aby vykonala generální zpověď a aby se vnitřně očistila; když ji vykonala, „přijala se zbožností svátost Těla a Krve Páně a po požití tohoto Chleba, který dává život světu, slyšela Pána, jak ji sladce nazývá: »Dcero!« Tento hlas byl tak sladký, že se Markétě zdálo, jako by umírala samou radostí.“ (II, 6) Je to počátek důvěrnosti, která bezmezně poroste: bude nazývána nejen dcerou, ale „sestrou, přítelkyní, snoubenkou“, aby tak bylo vyjádřeno, jak velice se Pán Ježíš daruje jí a ona Jemu.

Markétinu Lásku musí Ježíš stále očišťovat od vyhledávání uspokojení: „Kdybys měla dokonalou lásku, netoužila bys po tom, abys získávala mé útechy.“ (V, 46) Vícekrát jí dal na srozuměnou, že jeho přítomnost se neváže na zakoušení sladkosti a radosti při modlitbě: „Když mě hledáš v slzách a vyprahlosti, jsem v tobě.“ (VI, 2) Také při své duchovní cestě se příliš soustřeďovala na sebe, „ale ty, Markéto, se nezabývej sebou“ (VII, 29). Často totiž se ocitala v myšlenkách: „Co mi teď Pán dá?“ Za tyto myšlenky ji Pán káral a říkal: „Proč se snažíš změřit mou nekonečnou Moudrost? Nesmíš zkoumat v žádném případě, co já dělám.“ (IX, 38)

(Pokračování)
Překlad -lš-

Bosco: „Mám sen – deset tiskáren.“

Od prvního svazku sešitého s matkou Markétou až k digitálnímu tisku: 150 let salesiánské typografie prošlo úspěšně změnami v ustavičném vývoji.

Je obecně známo, že Don Bosco byl velký mediální pracovník a usiloval především o to, aby mu rozuměl „lid“, prostí čtenáři. Již sám fakt, že dříve, než pronesl svou homilii, přečetl ji matce Markétě – a matka mu řekla, kde nestačí sledovat smysl dlouhé věty a on ji ihned přepsal – byl základním principem pro hlásání evangelia především chudým lidem.

Z této dobré intuice, z této potřeby, aby se dobrá četba nebo „dobrý tisk“, jak se v jeho době říkalo katolickým stránkám, šířily mezi obecným lidem a formovaly „mínění“ v době divokého antiklerikalismu, zrodila se myšlenka vybudovat salesiánskou tiskárnu, od jejíhož zrození uplynulo letos 150 let. Byl zde ještě další účel, který podněcoval Dona Boska, aby usiloval o tiskárnu, i když nemá prostředky: aby naučil mladé řemeslu typografa a knihaře, aby si mohli poctivě vydělávat na živobytí.

Podpora: Cafasso a Rosmini

Dnes stojí vedle baziliky Panny Marie Pomocnice avantgardní ediční centrum vybavené nejmodernějšími digitálními technologiemi. Ale na počátku byl sen Dona Boska: mít zařízení a tiskařské dílny. Mluvil o tom se svým zpovědníkem Donem Cafassem v roce 1851. Také Antonia Rosminiho žádal o pomoc, aby mohl uvést v život svůj sen. Rosmini ho k tomu povzbuzoval, ale než mohl splnit svůj slib, zemřel v roce 1855. Ale Don Bosco i bez prostředků položil základy své tiskárny. Jak čteme v *Pamětech*, v roce 1854 přinesl svým žákům několik listů z knihy *Andělé strážní*. Sedl si s nimi ke stolu, začal je skládat a pak požádal matku Markétu, aby je sešila. Tak se rodila první knihařská dílna, ze které vyrostla Gra-

fická škola, která se dnes nachází na via Maria Ausiliatrice 36. Konečně 31. prosince 1861 obdržel od městského prefekta licenci k provozu tiskárny, jejímž ředitelem byl pak Oreglia di Santo Stefano a vydavatelem kněz Jan Bosco, jak čteme v původním dokumentu. A tak se v dubnu 1862 zrodila první salesiánská tiskárna.

Uvidíte, budeme slavní!

„Od té doby jsme se nezařadili,“ říká dnešní ředitel Luigi Bacchin, salesiánský koadjutor, který pamatuje někdejší tiskárnu, ve které pracoval před 57 lety.

Do větší místnosti v přízemí pod okny svého pokoje umístil Don Bosco dva stroje pro rotační tisk a lis. A svým mladým na jejich pochybnosti o tomto zařízení sliboval: „Budeme mít dvě tiskárny, deset tiskáren, uvidíte!“

A tak se stalo, že Boskova tiskárna po několika letech provozu vyprovokovala některé soukromé typografy k petici vládě, aby byly zrušeny všechny tiskárny, které mají jen „dobročinný

charakter“. Ale Don Bosco se nedal zastrašit a šel svou cestou a zvětšil svůj provoz o slévárnu typů, zařízení pro mědirytiny a nové tiskařské stroje, čtyři lisy a dvanáct rotaček nejdříve na parní, pak na elektrický pohon. Tiskárna mohla konkurovat těm nejvyspělejším v Turíně. Na národní výstavě v roce 1884 nazvané „Don Bosco: továrna na papír, typografie, slévárna,

kniharství a knihovna“ mohli návštěvníci sledovat v reálném čase celý proces výroby knihy, jak ho připravili žáci Boskovy grafické školy. Získaná uznání a ceny, které přicházely z celé Evropy, podnítily vznik dalších podobných salesiánských děl.

Digitální výzva

Dnes, 150 let po zahájení, vede Salesiánská komunita svatého Františka Saleského v Turíně-Valdoccu grafický podnik, Profesionální vzdělávací grafické středisko, právě proto, aby zachovala věrnost tomu, co říkal zakladatel. „V těchto věcech chtěl být Don Bosco v čele pokroku,“ připomíná ředitel našeho světece, který jasně viděl budoucnost a odvážně si troufal uskutečňovat své sny. „Začal jsem v devatenácti letech jako knihvazač v tiskárně Colle Don Bosco“ – vypráví Luigi Bacchin – „a v těch letech jsem viděl mnoho změn a mnoho generací, které procházely těmito sálami, které založil Don Bosco. Revoluci v nakladatelském sektoru, kterou nyní prožíváme, je možno přirovnat k pokroku od od ručně psaných knih ke Gutenbergovu tisku. Jsme svědky globální krize tiskařských produktů, četbu knih nahrazuje řada digitálních prostředků. Myslím často na Dona Boska a na všechny těžkosti, které musel překonat, aby uskutečnil svůj sen o tiskárnách. Také my musíme nacházet nové cesty a nezradit dvě objektivní myšlenky zakladatele: šířit dobrý tisk a učit mladé dobrému řemeslu.“

Jak se tedy vyrovnat s novou krizí? Být na úrovni a provádět co nejlépe svou práci. A pak svěřit ji a sebe také Boží Prozřetelnosti. Často, když se zakázky nehrnou, jdu k hrobu Dona Boska, aby mi vnukl některou ze svých osvícených myšlenek.“

Maria Ausiliatrice 4/2012
Překlad -lš-

Útisk přemáhat duchovní silou

Promluva při obřadu jáhenského svěcení

Ztotožnění s Kristem

Svěcením přijímá jáhen od Boha darované, z pouhé milosti propůjčené nadání a pověření k jáhenské službě, ke ztotožnění s Kristem. S Kristem, který nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.

To mu zprostředkuje církev, tím je při jáhenském svěcení posílen a poznamenán. Všechny úkoly, všechnu službu a všechnu odpovědnost, které jednou provždy převezme v církvi ve službě Bohu a lidem, musí stále více vnořovat do tohoto postoje a do tohoto pojetí. Tato jistota musí u všech lidí, kteří se s ním setkávají, kteří jsou mu svěřeni, stále více růst a stávat se bezpečnější.

Rozdílnost v pověření

To, že je má bratrsky potkávat a přistupovat k nim jako jáhen církve, neznamená, že se má kamarádsky podbízet a nivelizovat všechny rozdíly. Rozdílnost v obdaření milostí a s tím spojeným pověřením a odpovědností musí uvědoměle přijmout a statečně snášet. Neboť všechno, co je mu dáno, je mu dáno ke službě.

To, co je mu jako jáhnovi propůjčeno – blízkost s půjčkou nelze přehlížet – bude muset jednoho dne použít a upotřebit a pak s velkým ziskem vrátit. Tím je předem vyloučen všechen zlozvyk svévolného přivlastnění. Musí být transparentní pro toho, který skrze něho chce působit, náš Pán Ježíš Kristus. Pak teprve mohou v něm lidé vidět Jeho a v Něm jeho Otce, a to je to jediné, o co zde jde.

Pomoc pomáhající lásky

A neexistuje žádná tak malá ani tak obtížná služba, ve které by nebylo možno uplatnit tento postoj. Ať už jáhen hlásá evange-

lium nebo připravuje dary k eucharistické oběti, ať už rozdělují věřícím Kristovo Tělo a Krev, nebo z pověření biskupa vzdělává věřící a nevěřící ve svatě nauce, vede prosebné bohoslužby, anebo udílí křest, představuje pro snoubence kvalifikovaného svědka, přináší umírajícím Pokrm na cestu nebo zemřelé ukládá k odpočinku – tím vším jsou naplňovány jáhenské úkoly popsané ve velkém obřadu svěcení. Přitom je však slavnostně a lapidárně zdůrazněno: podle apoštolské tradice skrze vkládání rukou je jáhen posvěcen a spojen s oltářem, aby z pověření biskupa nebo faráře poskytoval službu pomáhající lásky.

Obtíže jako milost

Největší protivenství vůči Církvi se podle mého názoru projevuje v dnešní diskreditaci jejích kněží. Naše jistota a naše důvěra však stává spolu s apoštolem Pavlem na tom, že Bůh dobré dílo, které započal, také až do dnů Ježíše Krista dokončí. Apoštol pokládá toto ujištění za potvrzené milostí, která je zajištěna skrze jeho zajetí, obranu a posilu evangelia. Nelze apoštolsky lépe chápat, důkladněji formulovat, čím je služebník Boží vyznamenán. Dokonce napadání, obrana a posilování radostné zvěs-

ti, ano, osobní nesvoboda kvůli evangeliu představují milost, nezasloužený dar Boží přízně. To může uskutečňovat a pochopit ten, kdo stále více usiluje, aby se ztotožnil s Kristem a byl pro něho transparentní.

Duchovní přemáhání těžkostí

Hanobení, boj a utrpení, nic z toho nemusí vyhledávat. Dostává se mu toho v míře větší, než jeho síly mohou unést. Ale na každém místě a v každé době je povolán k tomu, aby všechno, co ho potká, potkával duchovně, všechno, čeho se mu dostává, přemáhal duchovně. Ve všech fázích své služby musí uvažovat nad tím, co mu bylo při předávání evangeliáře kladeno na srdce, a musí to stále zpřítomňovat: „Přijmi Kristovo evangelium. Jsi určen k jeho hlásání. To, co čteš, uchop vírou, a to, co věříš, hlásěj, a co hlásáš, naplňuj životem.“

Rada svatého Karla Boromejského

„Přiznávám: všichni jsme slabí. Ale Bůh, Pán, nám dal prostředky, které nám mohou lehce pomoci, jen když chceme.“ Toto vyznání čteme rok co rok v duchovních čteních v denní modlitbě od nikoho menšího než od

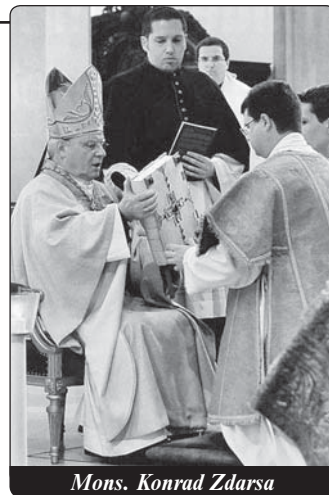
VÝZVA K ABSTINENCI

Katoličtí biskupové v Polsku vyzvali obyvatelstvo k dobrovolné abstinenci od alkoholu v měsíci srpnu. Kdo oslavuje bez konzumu alkoholu, nemusí se za to stydět. Je to znamení moudrosti a odpovědnosti. Na každých 200 obyvatel připadá v Polsku jedna prodejna alkoholu. Nacházejí se v blízkosti škol, kostelů a nemocnic.

Podle údajů biskupů je v Polsku jeden milion alkoholiků a dva miliony dětí musí žít v rodinách závislých na alkoholu. 14 % dospělých pije v „riskantní a škodlivé míře“.

Stále více pijí také těhotné ženy. Za potřebné školy střízlivosti pokládají biskupové rodiny. Bezalkoholický srpen praktikuje Polsko již 28 let.

Kath-net

Mons. Konrad Zdarsa

sv. Karla Boromejského. V dalším uvádí světec četné návody k jednání, které mají sloužit jako vhodné k tomu, aby naši duchovní službu podepřely a podpořily. „Uznejte, bratři,“ rozlišuje světec, „že nikoliv pro všechny může je v církvi stejným způsobem totéž nutné.“ Ale pro všechny je důležité: „Existuje vnitřní modlitba, která předchází naše jednání, provází je a po něm následuje.“ A cituje sám z 1. listu Korintánům: „Všechno, co konáte, ať se děje v lásce.“

Nutnost osobní modlitby

Útoky na církev zvenčí nebo zevnitř můžeme konstatovat a stěžovat si na ně – bez osobní modlitby, ať jsme kdekoliv, bez osobní modlitby si podřezáváme vlastní větev. Bez osobní modlitby jsme neschopni se spolu v lásce poznávat a být misijní církví, ať už o tom jakkoliv mluvíme nebo křičíme. Nechejme se poučit od sv. Karla: „Všechny těžkosti, které den co den nutně prožíváme ve velkém počtu – jsme do nich postaveni – budeme moci snadno překonat. Tím způsobem získáme sílu zrodit v sobě a v druhých Krista,“ říká světec.

Služba lásky, zvláštní jernocit pro to, co potřebují chudí a zranění, snášení z milosti, ustavičná důvěryplná modlitba, tím můžeme podle Pánových pokynů konat dílo, které činil ten, který nás u Otce zastupuje, náš Pán Ježíš Kristus.

Kirche heute 6/2012
Překlad -lš-

Je málo známo, že po Tomáši Kempenském se nám kromě jeho velmi oblíbené knihy *Následování Krista* zachovalo také dílo *Následování Marie*. Tato skromnější kniha má poněkud jiný charakter. Jde spíše o sbírku různých textů, modliteb, hymnů a promluv, které známý autor napsal nebo pronesl během svého působení jako novicmistr a které jsou plodem jeho velké lásky a oddanosti Panně Marii.

Jako ukázkou jsme vybrali jeden text, který nás zaujal jakožto příklad nesmírné pokory a úcty, s jakou autor přistupuje k jedné z nejčastěji opakovaných, mohli bychom říci nejběžnějších modliteb, kterou právě proto, že je tak obvyklá, často odřikáváme jako určitou navyklost samozřejmost, aniž bychom si uvědomovali její hloubku a dosah. Jde o modlitbu Zdravas, Maria.

Již sama skutečnost, že může předstoupit před Boha a jeho Matku, naplňuje autora úžasem a pokornou vděčností. Není to pro něho samozřejmost, ale velká milost, že mu Bůh a jeho Matka věnují všechnu pozornost, kterou si jako hříšný člověk ani v nejmenším nezaslouží. Tento jeho postoj představuje to nejpodstatnější v přístupu k modlitbě a je již sám o sobě významnější než všechna naše slova. Zbožný prosebník nám mimoděk připomíná celníka, který vstoupil do chrámu, aby se modlil, ale ani se neodvážil pozvednout oči a jen se bil v prsa se slovy: „Bože, buď milostiv mně hříšnému.“ Jak nám připomíná Pán, takový upřímný a realistický postoj je základní podmínkou, abychom byli vůbec vyslyšeni. Nezbytným počátkem a základem každé mé modlitby by mělo být živě obnovené vědomí oné nesmírné propasti, která odděluje moji ubohost a nehodnost od nekonečné Boží svatosti, vznešenosti a velikosti.

Toto upřímné a hluboké přesvědčení o vlastní hříšnosti a nehodnosti přivádí pokorného prosebníka dále k tomu, aby hledal

Na slovíčko

nejdříve nezbytnou pomoc a zastání. Vznešenost a velikost těch, před které chce přistoupit jako poslední z nejubožejších, ho však současně naplňuje důvěrou v jejich slitovnou dobrotivost. Svou oporu a pomoc očekává prosící od té, kterou sám Bůh povolal, aby byla Prostřednicí mezi Ním a námi: „Přistupoval k tvé bráně s největší úctou a pokorou, ale současně s velkou důvěrou v tvoji milosrdnou dobrotu.“

Všimněme si dobře, z čeho pramení tato důvěra prosícího. Nikoliv z toho, že by se počítal mezi ty, kteří mají před ostatními přednost a jakousi zvláštní „protekcí“, protože se řadí k Mariiným ctitelům. To by se vlastně podobal svým způsobem onomu druhému člověku, který vstoupil do chrámu a přitom si zakládal na tom, že není jako ostatní. Náš prosebník doufá pevně v pomoc a příspěvní jen proto, že je poslední z posledních a nejubožejší z ubohých, a vzdává tím velkou poctu Matce milosrdenství.

A toto pokorné vědomí ho provází i nadále. Je si živě vědom, že vznešenou Matku Boží může sotva uctít pouze svými vlastními slovy. Jaký pozdrav by mohl být pro Marii přiměřenější než ten, který sám Bůh vložil do úst svého andělského posla. Může se však jako nevděčný hříšník vůbec odvážit, aby ho vyslovil a přednesl? Když si představí, co všechno tento andělský pozdrav znamená a co způsobil, potřebuje nejdříve pomoc a příspěvní samotné nebeské Paní i k tomu, aby ji mohl pozdravit s velkou důvěrou v onu nesmírnou záplavu milostí, které tento pozdrav kdysi otevřel a dále otevírá. „Proto běda nevěrným, pyšným a roztržitým prosebníkům!“

S nemenší ponížeností a zkroušeností uvažuje prosebník i o tom, oč má prosit svou nejštědřejší Dárkyni. Není oblasti, ve které by nestrádal a netrpěl nedostatkem a bídou. Jeho milující Matka ho však svým příkladem povzbuzuje a vede, aby zůstal skromný

a nevyprošoval si nic jiného než milost milosrdného Boha. Ta je dostatečně moudrá a bohatá, aby mu pomohla v každé nouzi: „Tuto milost ve mně probuď, sladká Panno Maria.“

Jeden jediný „Zdravas“, a jako by s ním přišlo celé nebe! Někdo může namítnout: Něco takového je pro mě příliš náročné. Náročné by to bylo, kdybych si měl nejdříve vymýšlet, čím bych doprovodil svou modlitbu. Myslím, že pro autora *Následování Krista* by bylo naopak náročné, kdyby se do těchto skutečností, kterými tak hluboce žije, neměl ponořit, kdyby se měl od nich nějak oprostít a zjednodušit tak své základní postoje. Pro něho to nebyla nějaká jeho myšlenková konstrukce, to byl jeho reálný duchovní svět, ve kterém žil, vyplývá z jeho zcela jasného vědomí a živého přesvědčení o skutečnosti, „kdo je Bůh, a kdo jsem já“. Nebylo to pro něho něco jako „vyhrazený prostor“, kam se odebral, když se chtěl modlit, ale trvalé duchovní prostředí jeho každodenního života: *Štěstí a přízeň mě provázejí, že mohu přebývat ve tvém domě na dlouhé, předlouhé časy.*

Takové společenství s Nejvyšším a jeho svatými a anděly není tedy pro nás zátěží, ale je to nesmírné, nedocenitelné pozvání a vyznamenání. Je to vlastně svým způsobem návštěva v před síni nebe, vstup do nebeské hvorny na setkání s nejvznešenější společností, v jaké se vůbec můžeme ocitnout. Vědomí a živá víra, s kým se tu setkáváme zcela zblízka tváří v tvář, nás tak pozvedá nad všechno pozemské, co by nás mohlo rozptylovat a zavádět do roztržitosti, takže nám bude zatěžko nikoliv usebrat se, ale vystoupit z tohoto nadpozemského prostředí a vrátit ke své každodennosti. Není to ve skutečnosti ten nejučinnější návod, jak dosáhnout také při mši svaté oné tak žádoucí, ale stále postrádané „aktivní účasti“? *Blaze těm, kdo bydlí v tvém domě a mohou tě zde vždy chválit.*

-Iš-

Poselství Královny míru

Drahé děti! Dnes vás zvu k dobru. Buďte nositeli míru a dobroty v tomto světě. Modlete se, aby vám Bůh dal sílu, aby ve vašem srdci i životě vždy vládly naděje a hrdost, že jste Boží děti a nositelé Jeho naděje tomuto světu, který je bez radosti v srdci a bez budoucnosti, protože nemá srdce otevřené vůči Bohu, který je vaše spása. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25. července 2012

Poselství Panny Marie Mirjaně

Drahé děti! Jsem s vámi a neodstupuji. Přeji si seznámit vás se svým Synem. Přeji si mít své děti s sebou ve věčném životě. Přeji si, abyste cítili radost míru a abyste měli věčnou spásu. Modlím se, abyste přemáhali lidské slabosti. Prosím svého Syna, aby vám daroval čisté srdce.

Moje drahé děti, jen čistá srdce vědí, jak nést kříž, a vědí, jak se obětovat za všechny ty hříšníky, kteří uráželi nebeského Otce a kteří Ho i dnes urážejí a nepoznali Ho. Modlím se, abyste poznali světlo pravé víry, která přichází jen z modlitby čistých srdcí. Tehdy všichni ti, kteří jsou v naší blízkosti, pocítili lásku mého Syna.

Modlete se za ty, které můj Syn vyvolil, aby vás vedli na cestě spásy. Necht' vaše ústa jsou zavřena pro každý soud. Děkuji vám!

Medžugorje 2. srpna 2012 (během Festivalu mladých)

Pondělí 20. 8. 2012: 6:05 Rodina je... 6:35 P.S. Mons. Josef Hrdlička – svěcení kaple v Žeravinách 6:55 Putování modrou planetou: Čína 7:40 Přejeme si... 7:55 Cvrlikání: Alibaba 9:05 Poselství svatých: Johanka z Arku 9:20 Síla evangelia 10:00 Jak poznávat svět, který nevidím 10:35 Léta letí k andělům (35. díl): Jitka Molavcová 10:55 Klauzura 11:15 Noeland (21. díl) 11:40 Sedmihlásky: Když pan verbíř 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (16. díl): O čestnosti 11:55 Z pokladů duše: Jan Waclawek – Modli se a buď při tom [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert Janáčkovy konzervatoře Ostrava 2010 13:10 Dětská Bible 13:30 U Pastýře: s hostem prof. Rudolfem Zahradníkem 14:30 Cesta návratu 14:45 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce (6. díl) 15:10 Noční univerzita – Hospice a umění doprovázet (1. díl): Indikace, formy a obsah hospicové péče – MUDr. Marie Svatošová 16:00 Hornolidečsko – Študlov 16:10 Exit 316 MISE: Lásky naší plavovlásky 16:30 Godzone magazín 17:00 NOEparáda band (178. díl) [P] 18:05 Klub Valdocco 18:15 Pasekářská pouť 2012 18:25 Sedmihlásky: Když pan verbíř 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti [P] 18:45 Ztracená ovečka 19:10 Ars Vaticana (11. díl) 19:25 Přejeme si... 19:40 Hornolidečsko – Študlov 19:55 Z pokladů duše: Jan Waclawek – Modli se a buď při tom 20:00 Klapka s... (8. díl): Jiří Flaškou 21:00 Na koberečku (75. díl) 21:15 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 21:30 Přežili jsme gulag 22:20 Outdoor Films (6. díl) 23:55 Manželé R. a E. Noskovi – Výchova k lásce 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 21. 8. 2012: 6:05 Hornolidečsko – Študlov 6:15 Má vlast: Štípa 7:40 Svědek naděje (3. díl): Hradec Králové 8:05 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 8:35 Poselství svatých: Johanka z Arku 8:45 Cesta k andělům (60. díl): Ludvík Armbruster 9:35 Kopec křížů 10:05 Budu pomáhat: Letní dům 10:15 Manželé R. a E. Noskovi – Výchova k lásce 11:30 Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová párty 11:35 Sedmihlásky: Když pan verbíř 11:40 Klaunský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti 11:55 Z pokladů duše: Mons. Aleš Opatrný – Podobenství o kráse [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (17. díl): Dechovka 12:40 Ars Vaticana (11. díl) 12:50 Dětská Bible 13:05 Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi 13:40 Putování modrou planetou: Čína 14:20 Přejeme si... 14:35 Otazníky: O uzdravení z křesťanského pohledu 16:15 Hornolidečsko – Študlov 16:25 Léta letí k andělům (35. díl): Jitka Molavcová 16:50 Bol som mimo: Mikuláš Lipták 17:50 Kamarádi 18:00 Noeland (21. díl) 18:25 Sedmihlásky: Když pan verbíř 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti [P] 18:45 Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti 19:20 Dar z Medugorje 19:40 Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2012 19:55 Z pokladů duše: Mons. Aleš Opatrný – Podobenství o kráse 20:00 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě 20:40 Jak se natáčela Poslední noc Johanky z Arku 20:55 Misie na živo: Záchrana kostela v Trmicích 22:05 Exit 316 MISE: Lásky naší plavovlásky 22:25 Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2012 22:40 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Kovářem a dr. Petrem Slaným, II. díl 23:25 P.S. Mons. Josef Hrdlička – svěcení kaple v Žeravinách 23:45 Přejeme si... 0:05 U NÁS 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 22. 8. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2012 6:20 Noční univerzita – Hospice a umění doprovázet (1. díl): Indikace, formy a obsah hospicové péče – MUDr. Marie Svatošová 7:10 Síla evangelia 7:45 Hudební magazín Mezi pražci 8:20 Plápoly ohňa 8:40 Ars Vaticana (11. díl) 8:50 Modlitba se zpěvy z Taizé 9:45 Bazilika Navštívení Panny

Marie ve Frýdku 10:20 Outdoor Films (6. díl) 11:55 Z pokladů duše: Libor Uher – Výstup na K2 s pomocí Panny Marie [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Klapka s... (8. díl): Jiří Flaškou 13:05 Ztracená ovečka 13:40 P.S. Mons. Josef Hrdlička – svěcení kaple v Žeravinách 14:00 Slovácké slavnosti vína aneb Na jarmark do Hradiště 14:20 Klauzura 14:45 Na koberečku (75. díl) 15:00 Poselství svatých: Johanka z Arku 15:10 Pasekářská pouť 2012 15:20 O Mysu dobré naděje 15:40 Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2012 16:00 NOEparáda band (178. díl) 17:00 Exit 316 MISE: Až do rána [P] 17:20 Bol som mimo: Radoslav Hruška 18:25 Sedmihlásky: Když pan verbíř 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti [P] 18:40 U Pastýře: s hostem prof. Rudolfem Zahradníkem 19:40 Přejeme si... [P] 19:55 Z pokladů duše: Libor Uher – Výstup na K2 s pomocí Panny Marie 20:00 Léta letí k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský 20:20 Mgr. Jan Špilar – Církevní právo – rozvod 21:35 Na La Salette s Boženou Rajnušovou 22:05 O starých Starých Hamrech [P] 22:50 Odkaz předků (3. díl): Ročov 23:05 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce (6. díl) 23:35 Má vlast: Štípa 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 23. 8. 2012: 6:05 Tajomstvá klášterného života 6:30 Stavitelé měst 6:40 Léta letí k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský 7:00 Ztracená ovečka 7:25 Platinové písničky (17. díl): Dechovka 7:55 Svědek naděje (3. díl): Hradec Králové 8:20 Dar z Medugorje 8:40 Misie na živo: Bulharsko 9:40 Přejeme si... 10:00 Otazníky: O uzdravení z křesťanského pohledu 11:40 Sedmihlásky: Když pan verbíř 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti 11:55 Z pokladů duše: Mons. František Václav Lobkowicz Opraem., Věra Bubelová – Staré kostely [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Má vlast: Štípa 13:30 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 14:00 Noeland (21. díl) 14:25 Outdoor Films (5. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2012 16:15 Všichni mé děti 16:45 Putování modrou planetou: Čína 17:25 Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží 17:40 Ars Vaticana (12. díl) 17:55 Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti 18:25 Sedmihlásky: Když pan verbíř 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (20. díl): O poslušnosti [P] 18:40 Cesta k andělům (60. díl): Ludvík Armbruster 19:30 Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2012 19:45 Budu pomáhat: Maltéžská pomoc [P] 19:55 Z pokladů duše: Mons. František Václav Lobkowicz Opraem., Věra Bubelová – Staré kostely 20:00 U NÁS 21:25 Kus dřeva ze stromu: Liska a další málo používané listnáče [P] 21:40 Přejeme si... 22:00 Post Scriptum s Mons. Tomášem Halíkem 22:30 NOEparáda band (178. díl) 23:35 Bol som mimo: Mikuláš Lipták 0:40 Kopec křížů 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 24. 8. 2012: 6:05 Modra 6:30 NOEparáda band (178. díl) 7:35 Pasekářská pouť 2012 7:45 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Kovářem a dr. Petrem Slaným, II. díl 8:25 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce (6. díl) 8:50 Mgr. Jan Špilar – Církevní právo – rozvod 10:05 Na koberečku (75. díl) 10:15 Klapka s... (8. díl): Jiří Flaškou 11:20 Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice 2010 11:40 Sedmihlásky: Když pan verbíř 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (20. díl): O poslušnosti 11:55 Z pokladů duše: P. Bohuslav Blaha – Svaté obrázky [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Ars Vaticana (11. díl) 13:20 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 13:40 Koncert Janáčkovy konzervatoře Ostrava 2010 14:45 Kamarádi 14:55 Pravoslavi v českých dějinách 15:30 Ztracená ovečka 16:00 Síla evan-

gelia 16:35 Dar z Medugorje 16:55 Misie na živo: Bulharsko 18:00 Dolňácké slavnosti 18:25 Sedmihlásky: Když pan verbíř 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (21. díl): O prolhanosti [P] 18:45 Exit 316 MISE: Nejvyšší princip 19:05 Kus dřeva ze stromu: Liska a další málo používané listnáče 19:20 Hornolidečsko – Valašská Senice [P] 19:30 Pilátova amnestia 19:55 Z pokladů duše: P. Bohuslav Blaha – Svaté obrázky 20:00 Kulatý stůl: Kurzy Alfa 21:30 Pasekářská pouť 2012 21:40 Na koberečku (75. díl) 21:55 Přejeme si... 22:10 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí [P] 22:40 Naše peníze, jejich osud 23:30 O starých Starých Hamrech 0:20 Putování modrou planetou: Čína 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 25. 8. 2012: 6:05 Hornolidečsko – Valašská Senice 6:15 Post Scriptum s Mons. Tomášem Halíkem 6:40 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 7:10 Léta letí k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský 7:30 Obec Moravany nad Váhom 7:45 Poselství svatých: Johanka z Arku 7:55 Dětská Bible 8:10 Noeland (21. díl) 8:35 Sedmihlásky: Když pan verbíř 8:40 Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti 9:15 NOEparáda band (178. díl) 10:15 V posteli POD NEBESY V. (1. díl) [P] 11:05 Exit 316 MISE: Až do rána 11:25 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 11:55 Z pokladů duše: Ať jsme požeňnaní jako chléb [P] 12:00 Angelus Domini [P] 12:05 Misie na živo: Záchrana kostela v Trmicích 13:05 Svědek naděje (3. díl): Hradec Králové 13:35 U NÁS 15:00 Kopec křížů 15:25 Platinové písničky (17. díl): Dechovka 16:00 Hornolidečsko – Valašská Senice 16:10 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 16:40 Až na konec světa 17:40 Přejeme si... 18:00 Primiční mše svatá P. Petr Plachý [P] 19:35 Sedmihlásky: Když pan verbíř 19:40 Klaunský pohádkový kuffík (21. díl): O prolhanosti 19:55 Z pokladů duše: Ať jsme požeňnaní jako chléb 20:00 Outdoor Films (6. díl) [P] 21:30 Dědictví 22:05 Síla evangelia 22:40 Příběh Růžencového oltáře 23:05 Budu pomáhat: Maltéžská pomoc 23:15 Noční univerzita – Hospice a umění doprovázet (1. díl): Indikace, formy a obsah hospicové péče – MUDr. Marie Svatošová 0:05 Koncert Janáčkovy konzervatoře Ostrava 2010 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 26. 8. 2012: 6:15 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 6:45 Ars Vaticana (12. díl) 7:00 Outdoor Films (6. díl) 8:35 Nadace Divoké husy 8:50 Dar z Medugorje 9:10 Ztracená ovečka 9:35 Svědek naděje (3. díl): Hradec Králové 10:05 Na koberečku (75. díl) 10:15 Z pokladů duše: kardinál Tomáš Špidlík – Několik myšlenek ze života [P] 10:30 Primiční mše svatá – P. Jiří Marek Kotrba [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2012 12:40 Dolňácké slavnosti 13:05 Platinové písničky (18. díl): Dechovka 13:40 Cesta k andělům (57. díl): Jiří Kotalík 14:30 Budu pomáhat: Maltéžská pomoc 14:40 Mgr. Jan Špilar – Církevní právo – rozvod 16:00 Společně pro lepší společnost 16:30 Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka [P] 16:55 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala [P] 17:00 Noeland (24. díl) 17:25 Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice 2010 17:45 V posteli POD NEBESY V. (1. díl) 18:35 Exit 316 MISE: Až do rána 19:05 Léta letí k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský 19:25 Poselství svatých: František z Assisi 19:35 Přejeme si... [P] 19:55 Z pokladů duše: kardinál Tomáš Špidlík – Několik myšlenek ze života 20:00 Závěrečný galakonzert festivalu Moravské Budějovice [P] 21:25 Ars Vaticana (12. díl) 21:35 Slovácké slavnosti vína aneb Na jarmark do Hradiště 22:00 Misie na živo: Záchrana kostela v Trmicích 23:05 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 23:30 Otazníky: O uzdravení z křesťanského pohledu 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Cyklistická obec orelská žup Svatováclavské a Kozinovy Vás, kamarádi cyklisté a pěší turisté, vřele zve na **CYKLISTICKÝ A TURISTICKÝ POBYT v Českém lese v Plzeňském kraji**. **Termín:** pátek – neděle 7. – 9. září 2012. **Sraz – ubytování:** fara ve Starém Sedlišti u Tachova, nástup v pátek odpoledne – večer 7. září. **Cyklistické i pěší trasy:** Český les, Pímda, Tachovsko, přejezd do Německa (změna vyhrazena). **Cena osoba/noc:** 200 Kč, celková kapacita 23 osob. K dispozici plně vybavená kuchyně (sporák, mikrovlnka, lednička) – vaření svépomocně, na každém patře WC a sprcha, plynové topení; více na www.tachovskafarnost.cz. Mše svatá v sobotu 8. září v 19 hodin. V jednáni – setkání s knězem. **Zájemci se hlásí:** br. Stanislav Vejvar, tel. 312 247 910, e-mail: standa.vejvar@volny.cz. **Vlakové spojení do Starého Sedliště:** Pátek 7. září – Praha hl. nádraží 14.07 hod. – 16.54 hod. Planá (až sem možná přeprava kol, doporučujeme rezervaci) – z Plané v 17.09 hod. do Starého Sedliště – v 17.53 hod. příjezd do St. Sedliště (z Plané není rezervace na kola, jejich přeprava závisí na přepravní kapacitě vlaku). **Další spoj:** 18.07 hod. Praha hl. n. – 20.54 hod. Planá – 21.09 hod. odjezd z Plané – 21.53 hod. příjezd do St. Sedliště. **Neděle 9. září** odjezd: St. Sedliště v 11.56 hod. – 12.52 hod. Planá – 13.06 hod. odjezd z Plané – 15.51 hod. příjezd do Prahy. **Další spoje:** odjezd v 16.12 hod. St. Sedliště – 16.52 hod. Planá – 17.06 hod. odjezd z Plané – 19.51 hod. příjezd do Prahy. Odjezd ze St. Sedliště v 17.54 hod. – 18.02 hod. Bor – 18.13 hod. odjezd z Boru do Svojsína – 18.38 hod. odjezd ze Svojsína do Stříbra – 19.31 hod. odjezd ze Stříbra – 21.51 hod. příjezd do Prahy. Ahoj na trase!

PUTOVÁNÍ IKONY PANNY MARIE ČENSTOCHOVSKÉ ZA OBNOVU KULTURY ŽIVOTA A RODINY – program v Olomouci, pondělí 27. srpna 2012: 10.00 hod. převzetí ikony (od ostravsko-opavské diecéze) před katedrálou sv. Václava • 10.05 hod. slavnostní vnesení ikony do katedrály za zpěvu Salve Regina (řím. nápěv) • 10.10 hod. radostný růženec a možnost soukromého uctění ikony • 12.00 hod. mše svatá za obnovu kultury života • 12.45 hod. možnost soukromého uctění • 16.00 hod. mariánské litanie • 16.10 hod. procesí s ikonou do dominikánského kostela se zpěvy a růženec světla • 16.45 hod. možnost soukromého uctění a bolestný růženec v dominikánském kostele • 18.00 hod. mše svatá za obnovu kultury života, nešpory • 19.15 hod. adorace • 20.00 hod. slavný růženec • 20.30 hod. adorace • 21.00 hod. Te Deum a svátostné požehnání • 21.05 hod. litanie před ikonou • 21.10 – 23.00 hod. možnost soukromého uctění.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na volně koncipovaný **cyklus duchovních obnov ŠKOLA BLAGOSLAVENSTVÍ**, který souvisí s pastorační přípravou na rok 2013. Duchovní obnova na téma „**Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny**“ se uskuteční **ve dnech 1.–2. 9. 2012 a bude opakována 29.–30. 9. 2012**. Více informací na www.premonstratky.cz/centrum. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 27. 8. 2012** (v případě druhého termínu **do 24. 9. 2012**) na e-mail: info@premonstratky.cz • tel. 733 755 836.

Farnost Tábor-Klokoty a oblát Panny Marie Neposkvrněné srdečně zvou na 9. z přednášek **kurzu ČEMU VĚŘÍME v sobotu 1. září 2012**. Téma přednášky: **DUCH SVATÝ, LIDSKÁ DŮSTOJNOST**, přednáší **Th Lic. Mgr. Jaroslav Lorman, Th.D.** Program: 13.00 až 14.00 hod. – 1. blok přednášky • 20 minut přestávka • 14.20 až 15.20 hod. – 2. blok přednášky • 20 minut přestávka • 15.40 až 16.00 hod. – diskuze. Kurz se koná formou přednášek a následně besedy s přednášejícím **vždy první sobotu v měsíci**, od 13.00 do 16.00 hodin v **exercičním domě Emauzi**. Je určen pro rodiny, vikariát a zájemce z široké veřejnosti. Kostru cyklu tvoří základní témata z Katechismu katolické církve.

POUTĚ V ŽAROŠICÍCH V ZÁŘÍ 2012

1. září – první mariánská sobota – malá pout' • 13.00 hod. žehnání pramene ve Zdravé Vodě • 17.00 hod. růženec • 17.30 hod. poklona • 18.00 hod. mše svatá (Marian Rudolf Kosik OPraem., opat novorýšský), průvod, svátostné požehnání a rozloučení s poutníky.
8. září – ZLATÁ SOBOTA U STARÉ MATKY BOŽÍ – hlavní pout' • 7.00 hod. mše svatá • 11.00 hod. mše svatá ve slovenštině • 13.00 hod. žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic • 14.30 hod. modlitba růžence • 15.00 hod. křížová cesta • 16.00 hod. mše svatá • 17.15 hod. poklona • 18.00 hod. hlavní mše svatá (Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský), průvod se sochami a svátostné požehnání, po skončení v kostele mše svatá ve slovenštině a na prostranství setkání mládeže • 22.00 hod. žarošické zpěvy a modlitby (v kostele) • 24.00 hod. půlnoční mše svatá – kostel otevřen po celou noc.
9. září – 6.00 hod. ranní chvály • 7.00, 8.30 a 10.00 hod. mše svatá • 14.30 hod. litanie a svátostné požehnání.
11. září – Domácí pout' • 17.30 hod. pobožnost u kaple na Silničné a průvod do Žarošic • 19.00 hod. mše svatá ve farním kostele v Žarošicích.
13. září – Mariánská pout' • 18.30 hod. růženec • 19.00 hod. mše svatá (kazatel o. Adolf Jiří Pleskač), světelný průvod a zasvěcení Panně Marii. Během poutních slavností bude také příležitost ke svátosti smíření.

Liturgická čtení

Neděle 19. 8. – 20. neděle

v mezidobí

1. čt.: Př 9,1–6

Ž 34 (33),2–3.10–11.12–13.14–15

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

2. čt.: Ef 5,15–20

Ev.: Jan 6,51–58

Slovo na den: Zůstává ve mně a já v něm.

Pondělí 20. 8. – památka

sv. Bernarda

1. čt.: Ez 24,15–24

Dt 32,18–19.20.21

Odp.: 18a (*Opustil jsi Boha, který tě zplodil.*)

Ev.: Mt 19,16–22

Slovo na den: Pak přijď.

Úterý 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Ez 28,1–10

Dt 32,26–27ab.27cd–28.30.35cd–36ab

Odp.: 39c (*Já usmrcuji a já oživuji.*)

Ev.: Mt 19,23–30

Slovo na den: První budou poslední.

Středa 22. 8. – památka

Panny Marie Královny

1. čt.: Ez 34,1–11

Ž 23 (22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 20,1–16

Slovo na den: Zavidíš, že jsem dobrý?

Čtvrtek 23. 8. – nez. pam.

sv. Růženy z Limy

1. čt.: Ez 36,23–28

Ž 51 (50),12–13.14–15.18–19

Odp.: Ez 36,25 (*Pokropím vás očistnou vodou a budete čisti od všech svých nečistot.*)

Ev.: Mt 22,1–14

Slovo na den: Všechno je připraveno!

Pátek 24. 8. – svátek

sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14

Ž 145 (144),10–11.12–13ab.17–18

Odp.: srov. 12 (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45–51

Slovo na den: Viděl jsem tě.

Sobota 25. 8. – nez. pam.

sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristína nebo sv. Ludvíka

nebo sv. Josefa Kalasanského

nebo sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Ez 43,1–7a

Ž 85 (84),9ab+10.11–12.13–14

Odp.: srov. 10b (*Hospodinova velebnost bude sídlit v naší zemi.*)

Ev.: Mt 23,1–12

Slovo na den: Dělejte, co vám řeknou.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. SRPNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 8.		PO 20. 8.		ÚT 21. 8.		ST 22. 8.		ČT 23. 8.		PÁ 24. 8.		SO 25. 8.			
Antifona	1136	1262	1734	1953	1722	1941	1478	1664	1197	1329	1673	1892	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	784	883	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1734	1953	1723	1941	1479	1665	1198	1330	1481	1667	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1674	1893	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1735	1954	1724	1942	1654	1871	1201	1334	1674	1894	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	711	802	1477	1663	1724	1943	1479	1665	1202	1334	1675	1894	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1724	1943	1724	1943	1655	1872	1202	1334	1675	1894	1655	1886		
Závěrečná modlitba	711	802	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1480	1666	1482	1668	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	792	890	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1676	1895	1236	1372		
Závěrečná modlitba	711	802	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1482	1668	1236	1372		
Nešpory:	SO 18. 8.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1736	1955	1727	1946	1660	1877	1207	1340	1677	1897	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1678	1897	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1678	1897	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1737	1956	1730	1949	1663	1880	1211	1344	1680	1900	810	911
Ant. ke kant. P. M.	710	801	711	802	1477	1663	1731	1950	1479	1666	1211	1344	1681	1900	711	802
Prosby	1135	1261	1149	1277	1731	1950	1731	1950	1664	1881	1211	1345	1681	1900	811	911
Záv. modlitba	711	802	711	802	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1480	1666	1482	1668	712	803
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

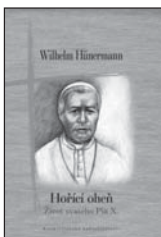
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

HOŘÍCÍ OHEŇ • ŽIVOT SVATÉHO PIA X.

Wilhelm Hünermann • Z němčiny přeložila Jiřina Gantnerová-Frejlichová

Životopisný román svatého papeže Pia X. (1835–1914). Na místo Petrova nástupce byl zvolen v roce 1903. Neměl velké vzdělání ani diplomatickou průpravu, ale obklopil se schopnými spolupracovníky. Usiloval o obnovu církve, kterou viděl ohroženou modernismem a vzrůstajícím se komunismem. Zasazoval se o to, aby se dostala více ve známost sociální nauka církve. Kléru zakázal nežádoucí angažovanost v politice a žádal po něm větší nasazení v pastoraci. Roku 1910 vydala Kongregace pro svátosti z jeho podnětu dekret, který dovoľoval dětem přijmout první svaté přijímání a svátost smíření mnohem dříve, než tehdy bylo zvykem, už v sedmi letech. Pius X. byl brzy po své smrti, už 29. května 1954, prohlášen za svatého.

Karmelitánské nakladatelství • Vydání druhé, v KNA první • Váz., A5, 248 stran, 279 Kč

JÁCHYM Z FIORE (cca 1135–1202) • ŽIVOT, NÁZORY A DÍLO

Fabio Troncarelli • Z itařtiny přeložil Josef Koláček

Teolog naděje, kalábrijský mnich Jáchym z Fiore, je dnes již rehabilitován pečlivým vědeckým zkoumáním jeho skutečných spisů. Opěvovaný Dantem jako moudrý muž, nesprávně hodnocení filozofy jako „utopický znalec příchodu Antikrista“, myslitel,

jenž chtěl hovořit o souvislostech mezi smyslem lidských dějin a chválou za Boží dobrodiní, je zde představen italským odborníkem, který působivě vykresluje Jáchymův značně dramatický život. Tato knížka je publikována z podnětu Arcidiecéze Cosenza-Bisignano a komise připravující žádost o zahájení blahorečení a svatořečení Božího služebníka Jáchyma z Fiore zvaného blaženým, opata a zakladatele fiorenského řádu.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Brož., 130x205 mm, 88 stran, 95 Kč*

JEZUITA PETR KANISIUS (1521–1597)

James Brodrick • Z angličtiny přeložila Jana Odehnalová

V kontextu evropských dějin anglický autor odkrývá složitost náboženského dění v 16. století, v němž postava svatého Petra Kanisia, zakladatele České provincie jezuitů, hrála nezastupitelnou roli. Brodrick dokázal v této rozsáhlé práci spojit pečlivou mravenčí archivní práci s vtípnou slovní interpretací. Kniha obsahuje velké množství pasáží přeložených ze světcových dopisů a dalších písemností. Tyto dopisy, napsané v originále latinsky, německy a italsky, jsou na hony vzdáleny krásné literatuře. I když se dopisy jakkoli mohou zdát neuhlazené a suchopárné, obsahují v sobě žilky ryzího zlata a samy o sobě dostatečně autenticky vystihují, jakým duchovním velikánem byl jejich autor.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Váz., přebal, 160x237 mm, 896 stran, 620 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.